

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

III kadencja

Prezes Rady Ministrów
RM 10-73-01

Druk nr 3147
Warszawa, 4 lipca 2001 r.

Pan
Maciej Płażyński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku.

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o zmianie ustawy o rezerwach państwowych oraz zapasach obowiązkowych paliw wraz z projektami aktów wykonawczych,

co do którego Rada Ministrów zadeklarowała, że ma na celu dostosowanie polskiego ustawodawstwa do prawa Unii Europejskiej.

Jednocześnie, zgodnie z wymogami art. 31 ust. 3b Regulaminu Sejmu, przekazuję, przetłumaczone na język polski, teksty przepisów Unii Europejskiej, do których ma być dostosowane prawo polskie.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Gospodarki.

Z wyrazami szacunku

(-) Jerzy Buzek

Projekt

Ustawa

z dnia.....

o zmianie ustawy o rezerwach państwowych oraz zapasach obowiązkowych paliw.

Art. 1. W ustawie z dnia 30 maja 1996r. o rezerwach państwowych oraz zapasach obowiązkowych paliw (Dz. U. Nr 90, poz.404 i Nr 156, poz.775 , z 1997r. Nr 121, poz.770 oraz z 2000r. Nr 43, poz.487) wprowadza się następujące zmiany:

1) rozdział 4 otrzymuje brzmienie:

„Rozdział 4

Zapasy obowiązkowe paliw ciekłych

Art. 15.1. W celu zapewnienia bezpiecznego zaopatrzenia kraju w paliwa ciekłe w przypadku wystąpienia zakłóceń lub kryzysu w dostawach paliw ciekłych na rynku krajowym, ustala się zapasy paliw ciekłych, których ilość w każdym roku kalendarzowym, z zastrzeżeniem przepisów wydanych na podstawie ust. 5, ma być równa ilości takich paliw z okresu 90 dni ich średniej dziennej wewnętrznej konsumpcji.

2. Przez średnią dzienną wewnętrzną konsumpcję, o której mowa w ust. 1, rozumie się średnią dzienną wielkość dostaw paliw ciekłych na rynek wewnętrzny w roku poprzedzającym, ustaloną na podstawie odpowiednich danych statystycznych.

3. Minister właściwy do spraw gospodarki corocznie, w terminie do dnia 31 marca, ogłasza w Monitorze Polskim, w drodze obwieszczenia, wielkość średniej dziennej wewnętrznej konsumpcji w roku poprzedzającym, uwzględniając dane, o których mowa w ust. 2.

4. W skład zapasów, o których mowa w ust. 1, wchodzi:

1) rezerwy gospodarcze paliw ciekłych określone w art. 3 ust. 1 pkt 2 z wyłączeniem wyodrębnionej ich części, o której mowa w art. 3 ust. 2,

2) zapasy obowiązkowe paliw ciekłych.

5. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy harmonogram osiągnięcia wymaganej ilości zapasów paliw ciekłych, mając na względzie potrzebę stopniowego osiągnięcia poziomu tych zapasów, o którym mowa w ust. 1, i biorąc pod uwagę możliwości ich magazynowania, stan rezerw gospodarczych paliw ciekłych,

wielkości produkcji i importu, a także zobowiązania międzynarodowe Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 16. 1. Wprowadza się obowiązek tworzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych paliw ciekłych przez przedsiębiorców prowadzących działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania lub przetwarzania paliw ciekłych, zwanych dalej „producentami”, oraz przez przedsiębiorców prowadzących działalność gospodarczą w zakresie przywozu paliw ciekłych na polski obszar celny, zwanych dalej „importerami”, wpisanych do rejestru , o którym mowa w art. 17 ust.1 .

2. Producenci i importerzy tworzą zapasy obowiązkowe paliw ciekłych w zakresie tych rodzajów paliw, które są przedmiotem ich działalności.

3. Zapasy obowiązkowe paliw ciekłych stanowią majątek przedsiębiorców tworzących i utrzymujących te zapasy.

Art. 17. 1. Tworzy się rejestr producentów i importerów, zwany dalej „rejestrem”.

2. Rejestr prowadzi Prezes Agencji Rezerw Materiałowych.

3. Rejestr zawiera w szczególności:

- 1) dokładne oznaczenie producenta lub importera,
- 2) niezbędne dane ekonomiczne i towarowe dotyczące producenta lub importera,
- 3) informacje dotyczące magazynowania zapasów obowiązkowych paliw ciekłych.

4. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady i sposób prowadzenia rejestru, wskazując jednocześnie dokumenty będące podstawą do dokonania wpisu do rejestru i uwzględniając możliwość prowadzenia rejestru w systemie elektronicznym, pod warunkiem, że dane w nim zawarte znajdują potwierdzenie w dokumentach przechowywanych przez prowadzącego rejestr.

5. Producenci i importerzy są obowiązani zarejestrować się w rejestrze w terminie 30 dni od dnia podjęcia działalności gospodarczej.

Art. 18. Do paliw ciekłych, objętych obowiązkiem, o którym mowa w art. 16 ust. 1, zalicza się następujące grupy produktów z ropy naftowej :

- 1) benzyny silnikowe i materiały pędne do silników lotniczych,
- 2) oleje napędowe do silników i materiały pędne do silników lotniczych na bazie nafty,
- 3) oleje opałowe z wyłączeniem olejów do silników statków morskich.

Art.19.1. Zapasy obowiązkowe paliw ciekłych mogą być utrzymywane w postaci:

- 1) paliw ciekłych,
- 2) półproduktów rafinacji ropy naftowej,
- 3) ropy naftowej.

2. Zapasy utrzymywane w postaci, o której mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, powinny umożliwiać rzeczywiste wytworzenie produktów wymienionych w art. 18 w ilości określonej w art. 15 ust. 1 i w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 15 ust.5

3. Zapasy obowiązkowe paliw ciekłych utrzymywane w postaci półproduktu rafinacji ropy naftowej lub ropy naftowej powinny być obliczane proporcjonalnie do ilości każdej kategorii produktu otrzymanego w procesie przerobu ropy naftowej w poprzednim roku kalendarzowym przez danego producenta.

Art. 19¹.1. Do zapasów obowiązkowych paliw ciekłych można zaliczać paliwa zmagazynowane:

- 1) w terminalach i magazynach hurtowych ,
- 2) w zbiornikach rafinerii ropy naftowej, z wyłączeniem paliw ciekłych znajdujących się w instalacjach i rurociągach produkcyjnych,
- 3) w zbiornikach instalacji rurociągowych,
- 4) w zbiornikach i magazynach portowych,
- 5) na barkach i statkach żeglugi przybrzeżnej, wynajętych do transportowania paliw w strefie nadgranicznej, pod warunkiem możliwości bezzwłocznego przeprowadzenia kontroli stanu zapasów.
- 6) w zbiornikowcach znajdujących się w portach docelowych, po załatwieniu formalności portowych i celnych zgodnie z odrębnymi przepisami,

2. Do zapasów obowiązkowych paliw ciekłych nie zalicza się paliw znajdujących się:

- 1) w złożach ropy naftowej nie wydobytej,
- 2) w tranzycie, z przeznaczeniem do innych państw,
- 3) w rurociągach,
- 4) w cysternach kolejowych i samochodowych,
- 5) w zbiornikach magazynowych na stacjach paliw,
- 6) w magazynach o przeznaczeniu wojskowym.

3. Do zapasów obowiązkowych paliw ciekłych nie zalicza się także produktów naftowych dostarczanych przez osoby zagraniczne ich oddziałom na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeśli produkty te nie stanowią importu.

4. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy wykaz paliw ciekłych, w zakresie których tworzy się zapasy obowiązkowe paliw ciekłych, mając na względzie obowiązujące klasyfikacje wyrobów oraz zobowiązania międzynarodowe Rzeczypospolitej Polskiej.

5. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy sposób tworzenia i ustalania ilości zapasów obowiązkowych paliw ciekłych gromadzonych przez producentów i importerów, a także szczegółowe zasady i sposób interwencyjnego wykorzystania tych zapasów, mając na względzie stan rezerw gospodarczych, sytuację na krajowym rynku paliw ciekłych oraz zobowiązania międzynarodowe Rzeczypospolitej Polskiej.

Art.19²1. Na zasadach określonych w umowach międzynarodowych wiążących Rzeczpospolitą Polską, zapasy obowiązkowe paliw ciekłych mogą być magazynowane poza jej granicami pod warunkiem zapewnienia możliwości bezzwłocznego przeprowadzenia kontroli stanu zapasów i dysponowania nimi.

2. Z dniem przystąpienia Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Europejskiej, przepis ust. 1 stosuje się do magazynowania zapasów obowiązkowych paliw ciekłych wyłącznie na terytoriach państw należących do Unii Europejskiej.

3. Zapasy obowiązkowe paliw ciekłych utrzymywane poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej nie mogą przekraczać 10% ogólnej ilości takich zapasów utrzymywanych przez producentów i importerów.

4. Producenci i importerzy gromadzą zapasy obowiązkowe paliw ciekłych w magazynach własnych albo u przedsiębiorców zajmujących się magazynowaniem takich paliw (przedsiębiorca magazynujący).

5. Producenci i importerzy mogą gromadzić i utrzymywać zapasy obowiązkowe paliw ciekłych u przedsiębiorców magazynujących, na warunkach określonych w umowie.

6. Umowa, o której mowa w ust.5, powinna określać w szczególności:

- 1) ilość magazynowanych zapasów,
- 2) warunki utrzymywania odpowiedniego poziomu ilościowego i jakościowego magazynowanych zapasów,
- 3) sposób postępowania przy magazynowaniu zapasów, ich wymianie i konserwacji oraz obniżaniu,
- 4) okres magazynowania zapasów, przy czym okres ten nie powinien być krótszy niż rok kalendarzowy,

- 5) wynagrodzenie za świadczone usługi magazynowania,
- 6) zasady odpowiedzialności stron za niedotrzymanie warunków umowy,
- 7) okres jej obowiązywania i warunki rozwiązania.

7. Producenci i importerzy są obowiązani do przekazania Agencji Rezerw Materiałowych kopii umowy, o której mowa w ust. 5, w terminie 14 dni od dnia jej zawarcia, w celu dokonania odpowiedniej adnotacji w rejestrze.

Art. 19³. Producenci i importerzy mogą zlecać wykonanie swoich zadań innym przedsiębiorcom posiadającym koncesję na obrót paliwami ciekłymi lub koncesję na magazynowanie paliw ciekłych.

Art.19⁴ 1. Koszty tworzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych paliw ciekłych ponoszą producenci i importerzy.

2. Koszty , o których mowa w ust. 1, zaliczane są do kosztów działalności producentów i importerów.

3. Producenci i importerzy są obowiązani do ubezpieczenia zapasów obowiązkowych paliw ciekłych od ognia i innych zdarzeń losowych.

Art. 19⁵1. Prezes Agencji Rezerw Materiałowych jest uprawniony do przeprowadzania kontroli u producentów, importerów lub przedsiębiorców magazynujących.

2. Kontrola, o której mowa w ust. 1, polega na sprawdzeniu zgodności stanu faktycznego ze stanem ewidencyjnym zapasów obowiązkowych paliw ciekłych oraz jakości tych zapasów.

3. Osoby upoważnione przez Prezesa Agencji Rezerw Materiałowych do przeprowadzania kontroli są uprawnione do:

- 1) wejścia na teren nieruchomości i obiektów ,
- 2) żądania ustnych i pisemnych wyjaśnień .

4. Upoważnienie, o którym mowa w ust.3, zawiera:

- 1) imię, nazwisko , stanowisko służbowe osób przeprowadzających kontrolę,
- 2) nazwę kontrolowanego,
- 3) zakres kontroli,
- 4) czas trwania kontroli.

5. Czynności kontrolne przeprowadza się w obecności kontrolowanego lub osoby przez niego upoważnionej.

6. Po przeprowadzeniu kontroli sporządza się protokół z dokonanych czynności, który

powinien zawierać wnioski i zalecenia oraz pouczenie o sposobie złożenia zastrzeżeń do jego treści, przy czym termin do złożenia zastrzeżeń nie może być krótszy niż 7 dni licząc od dnia doręczenia protokołu.

7. Prezes Agencji Rezerw Materiałowych może wezwać producenta, importera lub przedsiębiorcę magazynującego do usunięcia stwierdzonych uchybień, na podstawie protokołu, o którym mowa w ust. 6.

Art. 19⁶.1. W razie wystąpienia zakłóceń na krajowym rynku paliw ciekłych, polegających na obniżeniu dostaw paliw ciekłych na krajowy rynek o co najmniej 7 procent w stosunku do średniej dziennej wewnętrznej konsumpcji w roku poprzedzającym, lub w przypadku wystąpienia kryzysu na krajowym rynku paliw ciekłych, polegającego na obniżeniu dostaw paliw ciekłych na krajowy rynek o więcej niż 12 procent w stosunku do średniej dziennej wewnętrznej konsumpcji w roku poprzedzającym, ilość zapasów obowiązkowych paliw ciekłych może być obniżona w celu wykorzystania na bieżące potrzeby gospodarki.

2. W przypadku wystąpienia zakłóceń na krajowym rynku paliw ciekłych, minister właściwy do spraw gospodarki w celu pokrycia zapotrzebowania na paliwa może, w drodze rozporządzenia, zezwolić na obniżenie ilości zapasów obowiązkowych paliw ciekłych na określonym obszarze kraju, określając wielkość tego obniżenia oraz sposób i termin odtworzenia zapasów.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, minister właściwy do spraw gospodarki, w celu pokrycia zapotrzebowania na paliwa może, w drodze decyzji, zezwolić na obniżenie ilości zapasów obowiązkowych paliw ciekłych przez określonych producentów lub importerów, określając wielkość tego obniżenia oraz sposób i termin odtworzenia zapasów.

4. Obniżenie ilości zapasów, o którym mowa w ust. 2 i 3, może obejmować okres nie dłuższy niż 60 dni.

5. W przypadku wystąpienia kryzysu na krajowym rynku paliw ciekłych, minister właściwy do spraw gospodarki, w drodze rozporządzenia, może nałożyć na producentów lub importerów obowiązek sprzedaży zapasów obowiązkowych paliw ciekłych, po cenie rynkowej, w celu pokrycia zapotrzebowania na paliwa na rynku krajowym, określając wielkość sprzedaży oraz sposób i termin odtworzenia tych zapasów.

6. Wpływy uzyskane ze sprzedaży, o której mowa w ust. 5, producenci i importerzy przeznaczają na odtworzenie zapasów obowiązkowych paliw ciekłych.

7. W szczególnie uzasadnionych przypadkach minister właściwy do spraw gospodarki może, w drodze decyzji, nakazać producentom lub importerom sprzedaż określonej ilości zapasów

obowiązkowych paliw ciekłych, po cenie rynkowej, wskazanym podmiotom.

Art. 19⁷.1. Producenci, importerzy i przedsiębiorcy magazynujący są obowiązani do przekazywania Prezesowi Agencji Rezerw Materiałowych, comiesięcznych informacji o ilości i strukturze produkcji i importu oraz o ilości i strukturze tworzonych i magazynowanych zapasów obowiązkowych paliw ciekłych, w terminie 30 dni od upływu ostatniego dnia miesiąca, którego dotyczy przekazywana informacja, z zastrzeżeniem ust.2.

2. W przypadku wystąpienia kryzysu na krajowym rynku paliw ciekłych, informacje, o których mowa w ust. 1, powinny być przekazywane na każde żądanie ministra właściwego do spraw gospodarki lub Prezesa Agencji Rezerw Materiałowych.

3. Do informacji, o których mowa w ust. 1, przepisy ustawy z dnia 22 stycznia 1999r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. Nr 11, poz. 95, z 2000r. Nr 12, poz. 136 i Nr 39, poz. 462 oraz z 2001r. Nr 22, poz. 247) stosuje się odpowiednio.

Art. 19⁸.1. Prezes Agencji Rezerw Materiałowych składa ministrowi właściwemu do spraw gospodarki półroczne sprawozdania dotyczące stanu zapasów obowiązkowych paliw ciekłych, ich struktury oraz obszarów magazynowania, w terminie 45 dni od końca miesiąca następującego po upływie okresu sprawozdawczego.

2. Prezes Agencji Rezerw Materiałowych przekazuje bieżące informacje, o których mowa w ust. 1, na każde żądanie ministra właściwego do spraw gospodarki . ”;

2) w art. 23 w ust. 1:

a) pkt 1 skreśla się wyrazy „art. 15 ust. 1”;

b) skreśla się pkt 2;

3) po art. 23 dodaje się art. 23a w brzmieniu:

„ 23a. 1. Za naruszenie przez przedsiębiorcę wymagań ustawy polegających na:

1) niedopełnieniu ciążącego na nim obowiązku tworzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych paliw ciekłych, o którym mowa w art. 16 ust. 1, w przewidzianym terminie i wymaganej ilości,

2) obniżeniu ilości zapasów obowiązkowych paliw ciekłych poniżej poziomu określonego w rozporządzeniu ministra gospodarki wydanym na podstawie art. 15 ust. 5,

- Prezes Agencji Rezerw Materiałowych wymierza karę pieniężną w drodze decyzji, w wysokości 150% wartości niedoboru zapasów obowiązkowych paliw ciekłych.

2. Za naruszenie przez przedsiębiorcę wymagań ustawy, polegających na niedopełnieniu

obowiązku, o którym mowa w art. 19⁶ ust. 5, Prezes Agencji Rezerw Materiałowych wymierza karę pieniężną, w drodze decyzji, w wysokości do 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym.

3. Niezależnie od kar pieniężnych, o których mowa w ust. 1 i 2, Prezes Agencji Rezerw Materiałowych, w przypadkach określonych w tych przepisach, może nałożyć karę pieniężną na osobę kierującą działalnością przedsiębiorcy, przy czym kara ta może być wymierzona w kwocie nie wyższej niż 300% jego miesięcznego wynagrodzenia.

3. Od decyzji Prezesa Agencji Rezerw Materiałowych służy odwołanie do ministra właściwego do spraw gospodarki.”

Art.2.1. Osiągnięcie poziomu zapasów paliw ciekłych, o którym mowa w art. 15 ust. 1, powinno nastąpić nie później niż do dnia 31 grudnia 2008r.

2. Począwszy od dnia 1 stycznia 2002 roku, przedsiębiorcy obowiązani do tworzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych paliw ciekłych na podstawie przepisów obowiązujących przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy mają obowiązek powiększania poziomu tych zapasów do ilości określonych w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 15 ust. 5 ustawy wymienionej w art. 1.

3. Począwszy od dnia 1 stycznia 2002 roku, przedsiębiorcy prowadzący w dniu 31 grudnia 2001r. działalność gospodarczą w zakresie produkcji lub importu paliw ciekłych, którzy na podstawie przepisów obowiązujących przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy nie byli obowiązani do tworzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych paliw ciekłych, są obowiązani do tworzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych paliw ciekłych w ilości odpowiadającej co najmniej ilości średniej siedmiodniowej produkcji lub importu, zrealizowanych przez danego przedsiębiorcę w roku poprzednim, przy czym w dniu 31 grudnia 2008r. są obowiązani do uzyskania poziomu tych zapasów w ilości określonej w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 15 ust. 5 ustawy wymienionej w art. 1.

4. W przypadku przedsiębiorców, którzy po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, rozpoczną działalność gospodarczą w zakresie produkcji lub importu paliw ciekłych, podstawą obliczenia wymaganej w pierwszym roku ich działalności ilości zapasów obowiązkowych

paliw ciekłych, jest zadeklarowana na dany rok przez przedsiębiorcę produkcja lub import.

5. Przedsiębiorcy, o których mowa w ust. 4, w kolejnych latach swej działalności są obowiązani do tworzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych paliw ciekłych w ilości odpowiadającej co najmniej ilości średniej siedmiodniowej produkcji lub importu zrealizowanych przez danego przedsiębiorcę w roku poprzednim, przy czym w dniu 31 grudnia 2008r. są obowiązani do uzyskania poziomu tych zapasów w ilości określonej w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 15 ust. 5 ustawy wymienionej w art. 1.

6. Przedsiębiorcy, o których mowa w ust. 2 i 3, są obowiązani zarejestrować się w rejestrze utworzonym i prowadzonym stosownie do przepisów art. 17 ust. 1-3 ustawy, o której mowa w art. 1, w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 3. Do dnia wydania przepisów wykonawczych przewidzianych w rozdziale 4 ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez okres sześciu miesięcy od dnia jej wejścia w życie, zachowują moc dotychczasowe przepisy wykonawcze, jeżeli nie są z nią sprzeczne.

Art.4 .Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2002r.

U z a s a d n i e
do projektu ustawy o zmianie ustawy o rezerwach państwowych oraz zapasach
obowiązkowych paliw.

Celem osiągnięcia 90-dniowych zapasów paliw ciekłych stanowiących gwarancję bezpieczeństwa energetycznego kraju a także realizacji zobowiązań wynikających z przyszłego członkostwa w Unii Europejskiej w tym zakresie – zachodzi pilna potrzeba nowelizacji ustawy z dnia 30 maja 1996 r. (Dz. U. nr 90 poz. 404 ze zm.).

Nowelizacja ma na celu usunięcie lub zneutralizowanie słabości i niedoskonałości obowiązujących dotychczas rozwiązań utrudniających sprawne funkcjonowanie systemu tworzenia zapasów obowiązkowych i możliwości utrzymania, a nawet przyspieszenia dotychczasowego tempa przyrostu zapasów.

1. Znowelizowany projekt ustawy zakłada, przede wszystkim, że osiągnięcie wymaganego przepisami Unii Europejskiej 90-dniowego poziomu zapasów paliw ciekłych będzie następowało w dwóch równoległych systemach:
 - zapasów obowiązkowych paliw ciekłych tworzonych i utrzymywanych przez producentów i importerów sektora naftowego (rozdział 4 ustawy)
 - rezerw państwowych o przeznaczeniu gospodarczym (bez rezerw o przeznaczeniu obronnym, dla których wyodrębnione są stany zastrzeżone) – (art. 3 ust. 1 pkt. 2).

Rezerwy państwowe paliw ciekłych o przeznaczeniu gospodarczym będą w okresie dostosowawczym stanowić element uzupełniający zapasy obowiązkowe podmiotów. Razem zapasy obowiązkowe i rezerwy państwowe gospodarcze należy traktować jako integralną całość, gwarantującą **bezpieczeństwo energetyczne kraju** w tym sektorze.

Docelowo kontynuowany przyrost zapasów obowiązkowych tworzonych przez producentów i importerów i zbliżanie się ich do wymaganego 90-dniowego poziomu, pozwoli prawdopodobnie na stopniowe zmniejszanie się udziału rezerw państwowych gospodarczych (po roku 2008) w globalnym bezpieczeństwie energetycznym kraju.

Dla osiągnięcia wymaganego przez Unię Europejską poziomu zapasów paliw ciekłych odpowiadającego 90-dniowej średniej wewnętrznej konsumpcji – konieczne będzie zgromadzenie zapasów w ilości **ok. 3 mln ton.**

Stan zapasów paliw ciekłych na dzień 31.12.2000r. wynosił **1 143 tys. ton** (łącznie zapasy obowiązkowe paliw ciekłych i rezerwy gospodarcze), co odpowiada ok. 35 dniom średniej wewnętrznej konsumpcji.

2. Znowelizowany projekt ustawy uwzględnia postulowane od dłuższego czasu – **zniesienie limitu 200 tys. ton paliw w skali roku jako progu powstania dla przedsiębiorcy obowiązku tworzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych paliw ciekłych i wprowadza w tym zakresie, powszechny obowiązek** dla wszystkich producentów i importerów.

Wprowadzenie zmian w tym zakresie eliminuje funkcjonującą dotychczas słabość systemu, jakim było nierówne traktowanie podmiotów operujących na rynku paliw.

3. Stwarza możliwości zlecenia obowiązku tworzenia i utrzymywania zapasów podmiotom trzecim, również na terytorium innych krajów, na podstawie umów międzynarodowych. Maksymalna wielkość zapasów obowiązkowych utrzymywanych poza terytorium RP nie może przekraczać 10% ogólnej wielkości zapasów obowiązkowych paliw ciekłych utrzymywanych przez producentów i importerów. W celu wypełnienia wymagań Dyrektywy unijnej proponuje się również ograniczenia tej możliwości, od daty uzyskania członkostwa w UE, tylko do terytoriów innych Państw Członkowskich.
4. Dostosowuje listy produktów podlegających obowiązkowi tworzenia, a także zasady dotyczące utrzymywania zapasów w postaci ropy naftowej.
5. Rozszerza funkcje kontrolne i informacyjne Agencji Rezerw Materiałowych w stosunku do zapasów obowiązkowych utrzymywanych przez producentów i importerów sektora naftowego,
6. Wprowadza nowe zasady uruchamiania zapasów obowiązkowych paliw ciekłych. Proponowane zmiany nowelizacyjne wprowadzają możliwość dwutorowego działania organów państwa w przypadku konieczności interweniowania na rynku – w przypadku zakłóceń lub sytuacji kryzysowych. Możliwości sprawnego i szybkiego interweniowania potencjałem zapasów obowiązkowych paliw oraz rezerw państwowych gospodarczych gwarantują przepisy wykonawcze regulujące zasady i tryb dysponowania i uruchamiania zapasów i rezerw państwowych.
7. Ustala, że koszty tworzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych paliw ciekłych ponoszą producenci i importerzy, których własnością są te zapasy (nie przewiduje się dofinansowania zapasów obowiązkowych paliw ciekłych ze strony budżetu państwa)

8. Na obecnym etapie zachodzi konieczność utrzymania niektórych dotychczasowych rozwiązań dot. zapasów obowiązkowych, które w praktycznym stosowaniu ustawy się sprawdziły.

Należą do nich:

- zasada utrzymania średniego rocznego przyrostu zapasów obowiązkowych w każdym kolejnym roku o ok. 7-8 dni, co odpowiada ok. 2% wzrostowi,
- utrzymanie na obecnym poziomie ok. 14 dni oraz w miarę możliwości finansowych państwa, zwiększanie potencjału rezerw państwowych paliw ciekłych jako czynnika przyspieszającego osiągnięcie unijnych wymogów.

Dochodzenie do wymaganego przez UE poziomu zapasów paliw ciekłych wymagać będzie poniesienia kosztów związanych:

- utrzymaniem paliw przeznaczonych na zapasy oraz
- rozbudową pojemności magazynowych.

Szacunkowe koszty budowy niezbędnych pojemności magazynowych wyniosą ok. 5 mld zł (w okresie 2002-2008).

Koszt utrzymania zapasów obowiązkowych obejmuje koszty magazynowania uwzględniające koszty operacji technicznych związane z przechowywaniem zapasów oraz koszty tzw. „zamrożenia „ kapitału. Szacuje się, iż koszty te w roku 2008 będą wynosić ok. 1,3 mld zł.

Szacuje się, że powyższe koszty łącznie, spowodują wzrost ceny litra benzyny maksymalnie o ok. 7-8 groszy.

Projekt przewiduje utrzymanie uczestnictwa budżetu państwa w kosztach utrzymywania zapasów paliw ciekłych poprzez finansowanie części zapasów stanowiących rezerwy państwowe o przeznaczeniu gospodarczym (zakłada się utrzymanie rezerw gospodarczych na poziomie co najmniej 14 dni wewnętrznej konsumpcji).

9. Nowelizacja ustawy w swoim założeniu zdejmuje z budżetu państwa obciążenia finansowe związane z dotychczasowym udziałem w pokrywaniu części kosztów utrzymywania zapasów obowiązkowych paliw ciekłych. W roku 2000 dotacja przedmiotowa na ten cel wynosiła 9 milionów zł. W roku 2001 dotacja przedmiotowa na ten cel wynosi 7 milionów zł.

10. W celu zapewnienia realizacji określonych ustawą obowiązków w rozdziale 7 art. 23 wprowadzono następujące zmiany:

- podniesiono karę za niedopełnienie wymagań ustawy polegających na niedopełnieniu obowiązku tworzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych paliw w przewidzianym terminie i wymaganej ilości oraz obniżeniu ilości zapasów obowiązkowych poniżej wymaganego poziomu z 50% na 150% wartości niedoboru. Zmiana ta ma na celu zapobieganie potencjalnym sytuacjom patologicznym, w których podmiotom zobowiązanym do tworzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych bardziej opłaca się płacić karę niż utrzymywać przewidziane ustawą zapasy.
- wprowadzono również karę za niedopełnienie przez podmioty obowiązku związanego z realizacją obowiązku sprzedaży zapasów obowiązkowych w sytuacji wystąpienia kryzysu (w wysokości do 15% przychodu ukaranego podmiotu gospodarczego, osiągniętego w poprzednim roku oraz kary dla kierowników podmiotów gospodarczych za te same przewinienia w wysokości do 300% jego miesięcznego wynagrodzenia).

Tabela zbieżności do projektu Ustawy o zmianie ustawy o rezerwach państwowych oraz zapasach obowiązkowych paliw

Lp.	UE	JUE	JPL	Treść zmiany	Intertemporalne	Uwagi
1.	68/114/ECC (z poprawkami wprowadzonymi Dyrektywą 98/93/EC	Art.1.1	Art.1 pkt. 1) – Art.15.1, w nowym brzmieniu	Wprowadzono zapis ustanawiający obowiązek utworzenia zapasów paliw ciekłych odpowiadających 90-dniowej konsumpcji wewnętrznej	1.01.2002	Osiągnięcie wymaganego poziomu będzie następować zgodnie z harmonogramem określonym w rozporządzeniu wykonawczym
2.	68/114/ECC (z poprawkami wprowadzonymi Dyrektywą 98/93/EC	Art. 1.1 Art.4	Art.1 pkt. 1) – Art.15.2 w nowym brzmieniu	Wprowadzono definicja średniej dziennej konsumpcji	1.0.1 2002	
3.	68/114/ECC (z poprawkami wprowadzonymi Dyrektywą 98/93/EC	Art.4	Art. 1 pkt. 1) – Art.15.3 w nowym brzmieniu	Wprowadzono zapis określający sposób określenie podstawy do corocznego przeliczenia poziomu zapasów	1.01.2002	Odpowiednie zapisy uzupełniające wymogi tego Art. Dyrektywy ujęto w projektach aktów wykonawczych
5	68/114/ECC (z poprawkami wprowadzonymi Dyrektywą 68/114/ECC (z poprawkami wprowadzonymi Dyrektywą 98/93/EC	Art.1.1	Art.1.pkt 1) – Art.15.5	Harmonogram osiągnięcia wymaganych 90-dniowych zapasów paliw ciekłych		Ustawa zawiera delegację dla Ministra Gospodarki w sprawie wydania rozporządzenia określającego szczegółowych harmonogram osiągnięcia wymaganych zapasów paliw ciekłych. Zaproponowany harmonogram zakłada

						osiągnięcie wymaganego poziomy zapasów w roku 2008.
6.	68/114/ECC (z poprawkami wprowadzon ymi Dyrektywą 98/93/EC	Art3.2	Art.1 pkt. 1) - Art.16.1 w nowym brzmieniu	Rozszerzono obowiązek tworzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych paliw ciekłych na wszystkich producentów i importerów.	1.01.2002	Zapis znosi obowiązującą obecnie granicę powstania obowiązku tworzenia i utrzymywania zapasów wynoszącą 200tys. ton. Przy obecnym rozwiązaniu obowiązkiem tworzenia i utrzymywania zapasów objętych jest tylko 5 producentów paliw.
7.	68/114/ECC (z poprawkami wprowadzon ymi Dyrektywą 98/93/EC	Art.1.1	Art. 1 pkt. 1) – Art. 16.2	Wprowadzono zapis wiążący strukturę utrzymywanych zapasów ze strukturą produkcji i importu	1.01.2002	
8.	68/114/ECC (z poprawkami wprowadzon ymi Dyrektywą 98/93/EC	Art.2	Art.1 pkt. 1) – Art. 18 w nowym brzmieniu	Określenie rodzaju paliw ciekłych w zakresie których tworzy się zapasy obowiązkowe - rozszerzenie zakresu o oleje opałowe	1.1.2002	
9	68/114/ECC (z poprawkami wprowadzon ymi Dyrektywą 98/93/EC	Art.5	Art.1 pkt.1) – Art. 19 w nowym brzmieniu	Wprowadzenie możliwości utrzymywania zapasów w formie ropy naftowej lub półproduktów. Określenie sposobu przeliczania zapasów utrzymywanych w formie ropy naftowej na ekwiwalent w produktach naftowych	1.01.2002	
10.	68/114/ECC (z poprawkami wprowadzon	Art.6	Art. 1 pkt. 1) - Art.19 ¹ 1 (nowy	Wprowadzenie zapisu określającego, które zapasy mogą być zaliczane do zapasów obowiązkowych, w	1.01.2002	

	y Dyrektywą 98/93/EC		artykuł)	zależności od miejsca składowania		
11	68/114/ECC (z poprawkami wprowadzon ymi Dyrektywą 98/93/EC	Art.6	Art. 1 pkt. 1) - Art.19 ² (nowy artykuł)	Wprowadzono możliwość utrzymywania max. do 10% zapasów poza terytorium Polski na podstawie umów międzynarodowych	1.01.2002	Od daty przystąpienia do UE przepis ten dotyczy tylko terytorium innych Państw Członkowskich
12	68/114/ECC (z poprawkami wprowadzon ymi Dyrektywą 98/93/EC	Art. 6a	Art. 1 pkt. 1) - Art.19 ⁵ (nowy artykuł)	Zakres nadzoru i sposób kontroli wprowadzono do ustawy. Rozszerzono uprawnienie kontrolne Agencji Rezerw Materiałowych	1.01.2002	
13	68/114/ECC (z poprawkami wprowadzon ymi Dyrektywą 98/93/EC	Art. 3.1 Art. 6a	Art. 1 pkt. 1) - Art. 19 ⁶ (nowy artykuł)	Określenie zakresu uprawnień rządu w kwestii dysponowania zapasami obowiązkowymi paliw ciekłych	1.01.2002	
14	68/114/ECC (z poprawkami wprowadzon ymi Dyrektywą 98/93/EC	Art. 4 Art.6a	Art. 1 pkt. 1) - Art.19 ⁷ (nowy artykuł)	Określenie procedur informacyjnych (wprowadzenie miesięcznego raportowania w odniesieniu do zapasów obowiązkowych)	1.01.2002	
15	68/114/ECC (z poprawkami wprowadzon ymi Dyrektywą 98/93/EC	Art. 6b	Art. 1 pkt. 3)	Kary za niedopełnienie wymagań ustawy – podniesiono karę za niedopełnienie obowiązku w zakresie tworzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych paliw ciekłych oraz obniżeniu ilości zapasów obowiązkowych poniżej poziomu wymaganego przepisami z 50% na 150% wartości niedoboru. Wprowadzono karę za niedopełnienie obowiązku dotyczącego z uwalnianiem zapasów obowiązkowych – w wysokości do 15% rocznego przychodu		

				ukaranego przedsiębiorcy. Wprowadzono karę pieniężną odnoszącą się do osoby kierującej działalnością przedsiębiorcy za niedopełnienie w.w. obowiązków – w wysokości do 300% jego miesięcznego wynagrodzenia		
--	--	--	--	---	--	--

Dyrektywa Rady 72/425/EWG**z dnia 19 grudnia 1972 r.****zmieniająca dyrektywę Rady z dnia 20 grudnia 1968 r. nakładającą na państwa członkowskie Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej obowiązek utrzymywania minimalnych zapasów ropy naftowej i/lub produktów naftowych**

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, a w szczególności art. 103 traktatu,

uwzględniając propozycję Komisji,

uwzględniając opinię Zgromadzenia,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego,

a także mając na uwadze co następuje:

istotny wzrost zapotrzebowania na produkty naftowe we Wspólnocie pociąga za sobą wzrastającą zależność od dostaw pochodzących z państw trzecich;

z powodu zmian w modelu zaopatrzenia w produkty naftowe w Europie Zachodniej w ciągu ostatniego roku, zapasy powinny być zwiększone w celu zrekompensovania deficytu spowodowanego przerwami w dostawach z określonych kierunków, w celu ustanowienia rezerwy zdolności produkcyjnych i podjęcia wszelkich innych niezbędnych środków;

zwiększenie zapasów do minimum 90 dni jest w takich warunkach niezbędne;

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Przedstawiony okres 65 dni, o którym mowa w art. 1 akapit pierwszy dyrektywy Rady z dnia 20 grudnia 1968 r., nakładającej na państwa członkowskie EWG obowiązek utrzymywania minimalnych zapasów ropy naftowej i/lub produktów naftowych¹, zostaje wydłużony do 90 dni.

Artykuł 2

Wzrost zapasów, o którym mowa w art. 1 ust. 1 dyrektywy określonej w art. 1, musi nastąpić w jak najkrótszym terminie od daty ratyfikacji niniejszej dyrektywy i nie później niż dnia 1 stycznia 1975 r. Państwa członkowskie zobowiązane są do utrzymywania minimalnych zapasów ropy naftowej i/lub produktów naftowych na 65 dni do czasu wyżej wymienionego zwiększenia.

Państwa członkowskie poinformują Komisję o środkach podjętych w tym celu.

¹ Dz.U. WE nr L 308, z 23.12.1968, str. 14.

Komisja przedłoży Radzie coroczny raport dotyczący wprowadzania w życie niniejszej dyrektywy oraz problemów pojawiających się przy zwiększaniu zapasów.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 19 grudnia 1972 r.

W imieniu Rady
T. WESTERTERP
Przewodniczący

DYREKTYWA RADY 68/414/EWG**z dnia 20 grudnia 1968 r.****nakładająca na państwa członkowskie Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej
obowiązek utrzymywania minimalnych zapasów ropy naftowej i/lub produktów
naftowych**

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, a w szczególności zaś jego art. 103,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego¹,

a także mając na uwadze co następuje:

importowana ropa naftowa i produkty naftowe mają coraz większe znaczenie w zaopatrzeniu Wspólnoty w dostawy energii. Wszelkie trudności, nawet czasowe, powodujące zmniejszenie dostaw tych produktów importowanych z państw trzecich mogą powodować poważne zakłócenia w działalności gospodarczej Wspólnoty. Wobec tego faktu Wspólnota musi mieć możliwość wyeliminowania lub przynajmniej zmniejszenia wszelkich negatywnych skutków w takim przypadku;

kryzys w otrzymywaniu dostaw może pojawić się nieoczekiwanie i z tego powodu konieczne jest ustanowienie środków niezbędnych do zrekompensowania możliwych niedoborów;

w tym celu konieczne jest zwiększenie bezpieczeństwa dostaw ropy naftowej i produktów naftowych w państwach członkowskich przez utworzenie i utrzymywanie minimalnych zapasów najważniejszych produktów naftowych;

produkcja krajowa przyczynia się sama przez się do zwiększenia bezpieczeństwa dostaw. Warunki produkcji wspólnotowej i większe bezpieczeństwo dostaw związane z tą produkcją uzasadnia nałożenie na państwa członkowskie ciężaru utrzymywania zapasów surowców importowanych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Państwa członkowskie przyjmą odpowiednie ustawy, rozporządzenia lub przepisy administracyjne w celu utrzymania w sposób ciągły, uwzględniając postanowienia art. 2 i 7, swoich własnych zapasów produktów naftowych na poziomie odpowiadającym, dla każdej z kategorii produktów naftowych wyszczególnionych w art. 3, co najmniej

¹ Dz.U. WE nr 20, z 6.02.1965r., str. 330/65.

sześćdziesięciodniowej przeciętnej dziennej konsumpcji krajowej w poprzedzającym roku kalendarzowym.

Ta część krajowej konsumpcji pochodnych ropy naftowej, które są produkowane lokalnie przez państwo członkowskie, może zostać pomniejszona do maksymalnie 15% tej konsumpcji.

Dostawy paliw dla statków morskich nie są włączane do obliczeń krajowej konsumpcji.

Artykuł 2

Nie naruszając postanowień art. 1, państwa członkowskie mogą wyłączyć przedsiębiorstwa z obowiązku utrzymywania zapasów w odniesieniu do ilości nie przekraczających ilości produktów, które te przedsiębiorstwa wytwarzają z lokalnie produkowanej ropy naftowej.

Artykuł 3

Przy obliczaniu krajowej konsumpcji bierze się pod uwagę następujące kategorie produktów:

- benzyny silnikowe i paliwa lotnicze (benzyna silnikowa i materiały pędne do silników lotniczych na bazie benzyny);
- olej gazowy, olej napędowy, nafta oświetleniowa i materiały pędne do silników lotniczych na bazie nafty;
- oleje opałowe.

Artykuł 4

Państwa członkowskie przedłożą Komisji sprawozdania statystyczne wykazujące rzeczywiste zapasy utrzymywane w końcu każdego kwartału, sporządzone zgodnie z art. 5 i 6, i precyzujące liczbę dni przeciętnej konsumpcji w poprzedzającym roku kalendarzowym, którym te zapasy odpowiadają. Sprawozdanie to musi zostać przedłożone w ciągu dziewięćdziesięciu dni od końca każdego kwartału.

Artykuł 5

W sprawozdaniach statystycznych dotyczących zapasów, o których mowa w art. 4, produkty końcowe powinny być obliczane zgodnie z ich rzeczywistym tonażem; ropa naftowa i paliwa powinny być obliczane:

- proporcjonalnie do ilości każdej kategorii produktu otrzymywanego w poprzedzającym roku kalendarzowym w rafineriach danego kraju; lub
- na podstawie programów produkcyjnych rafinerii danego kraju na rok bieżący; lub
- na podstawie stosunku między całkowitą ilością produkcji objętą obowiązkiem utrzymywania zapasów, wytworzoną w poprzedzającym roku w danym kraju, do całkowitej ilości ropy naftowej zużytej w ciągu tego roku; powyższe stosuje się do nie więcej niż 40% całkowitego zobowiązania w odniesieniu do pierwszej i drugiej kategorii (benzyna i oleje gazowe) i nie więcej niż 50% w odniesieniu do trzeciej kategorii (oleje opałowe).

Jeżeli składniki mieszanek są przeznaczone do wytwarzania produktów końcowych wymienionych w art. 3, mogą być zastąpione produktami, dla których są przeznaczone.

Artykuł 6

1. Przy obliczaniu poziomu minimalnych zapasów, o których mowa w art. 1, do skróconych statystyk powinny być włączane tylko te ilości, które będą całkowicie do dyspozycji państwa członkowskiego w przypadku powstania trudności w zaopatrzeniu w ropę naftową. Zgodnie z postanowieniami ust. 2, zapasy te muszą być zlokalizowane na terytorium zainteresowanego państwa.

2. W celu zastosowania niniejszej dyrektywy, zapasy mogą być tworzone na podstawie oddzielnych umów międzyrządowych, na terytorium jednego państwa członkowskiego na rzecz przedsiębiorstw założonych w innym państwie członkowskim.

W takich przypadkach państwo członkowskie, na którego terytorium zapasy są utrzymywane, nie może sprzeciwiać się przetransportowaniu ich do innych państw członkowskich; w miarę możliwości powinno ono nadzorować te zapasy, lecz nie wolno mu włączać ich do swoich sprawozdań statystycznych. Państwo członkowskie, w którego imieniu zapasy te są utrzymywane, może włączyć je do swoich sprawozdań statystycznych.

Projekty umów wymienionych w pierwszym akapicie będą przesłane do Komisji, która może wyrazić swoją opinię do wiadomości rządów zainteresowanych państw. Po zawarciu, umowy notyfikowane są Komisji, która podaje je do wiadomości innych państw członkowskich.

Umowy powinny spełniać następujące warunki:

- muszą odnosić się do ropy naftowej i wszystkich produktów naftowych objętych niniejszą dyrektywą;
- muszą wyszczególniać procedury kontroli i identyfikacji objętych nimi zapasów;
- z reguły muszą być zawierane na czas nieograniczony;
- muszą zawierać klauzulę, że w przypadkach, kiedy przewidują możliwość jednostronnego rozwiązania, rozwiązanie takie nie będzie możliwe w przypadku kryzysu w zaopatrzeniu, i że w każdym przypadku Komisja zostanie wcześniej poinformowana o każdym rozwiązaniu umowy.

3. Uwzględniając postanowienia ust. 1, do zapasów można włączać co następuje:

- zapasy na pokładzie tankowców ropy naftowej będące w porcie w celu wyładunku, po zakończeniu załatwiania formalności portowych;
- zapasy utrzymywane w porcie wyładunku;
- zapasy utrzymywane w zbiornikach na wejściu rurociągów naftowych;
- zapasy utrzymywane w zbiornikach rafinerii, z wyłączeniem zapasów w rurociągach i instalacjach rafineryjnych;
- zapasy utrzymywane w zbiornikach przez rafinerie i przez firmy importujące, magazynujące i hurtowe firmy dystrybucyjne;
- zapasy utrzymywane w zbiornikach przez dużych konsumentów zgodnie z krajowymi przepisami dotyczącymi obowiązku utrzymywania stałych zapasów;

- zapasy utrzymywane na barkach i statkach przybrzeżnych w trakcie transportu wewnątrz granic państwowych, jeżeli właściwe władze mogą kontrolować takie zapasy oraz pod warunkiem że mogą one być natychmiast dostępne.

W konsekwencji należy w szczególności wykluczyć ze sprawozdań statystycznych jeszcze nie wydobytą ropę naftową, zapasy przeznaczone do bunkrowania statków morskich, zapasy objęte procedurą tranzytu, z wyłączeniem zapasów wymienionych w ust. 2, zapasy w rurociągach, w cysternach drogowych i kolejowych, w zbiornikach magazynowych stacji paliw i zapasy utrzymywane przez małych użytkowników. Ilości utrzymywane przez siły zbrojne i przez kompanie naftowe dla sił zbrojnych zostają również wyłączone ze sprawozdań statystycznych.

Artykuł 7

W przypadku powstania trudności z zaopatrzeniem w ropę we Wspólnocie, Komisja, na żądanie któregośkolwiek państwa członkowskiego lub z własnej inicjatywy, zorganizuje konsultacje między państwami członkowskimi.

Poza przypadkami naglącej konieczności lub w celu pokrycia niewielkich potrzeb lokalnych, przed przewidzianymi powyżej konsultacjami państwa członkowskie powstrzymają się od korzystania ze swoich zapasów w ilościach, które spowodowałyby zmniejszenie tych zapasów poniżej obowiązkowego poziomu minimalnego.

Państwa członkowskie poinformują Komisję o wszelkich poborach ze swoich zapasów rezerwowych i podadzą w jak najkrótszym terminie:

- datę, kiedy zapasy spadły poniżej obowiązkowego poziomu minimalnego;
- powody tego zmniejszenia;
- ewentualne środki, które podjęto w celu przywrócenia zapasów;
- oszacowanie, jeżeli to możliwe, prawdopodobnego rozwoju sytuacji w odniesieniu do zapasów pozostających poniżej obowiązkowego poziomu.

Artykuł 8

Utworzenie zapasów wymaganych przez niniejszą dyrektywę nastąpi w możliwie najkrótszym terminie po jej ratyfikacji, lecz nie później niż dnia 1 stycznia 1971 r.

Państwa członkowskie poinformują Komisję o środkach podjętych w tym celu.

Artykuł 9

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 grudnia 1968 r.

W imieniu Rady
V. LATTANZIO
Przewodniczący

DYREKTYWA RADY**z dnia 4 maja 1976 r.****dotycząca wspólnotowej procedury informowania i konsultacji na temat cen ropy naftowej i jej produktów na terenie Wspólnoty****(76/491/EWG)**

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający EWG, a w szczególności zaś jego art. 213,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Zgromadzenia¹,uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego²,

a także mając na uwadze, co następuje:

opracowanie wspólnej polityki energetycznej jest jednym z podstawowych celów, jakie postawiła sobie Wspólnota, a zadaniem Komisji jest zaproponowanie środków pozwalających go osiągnąć;

znajomość sytuacji rynkowej i wielkości popytu jest jednym z podstawowych elementów wspólnej polityki energetycznej;

jawność kosztów i cen produktów ropy naftowej jest warunkiem niezbędnym dla prawidłowego działania rynku, a w szczególności dla swobodnego przepływu towarów na terenie Wspólnoty;

w ust. 3 punkt III uchwały Rady, z dnia 13 lutego 1975 r., dotyczącej środków, jakie należy przedsięwziąć w celu osiągnięcia celów wspólnej polityki energetycznej, uchwalonych przez Radę dnia 17 grudnia 1974 r., zaakceptowała zasady polityki cenowej oparte na jawności kosztów i cen węglowodorów;

dlatego niezbędne jest opracowanie wspólnotowej procedury informowania i konsultacji na temat cen ropy naftowej i jej produktów;

¹ Dz.U. WE nr C 28 z 9.02.1976, str. 9.

² Dz.U. WE nr C 50 z 4.03.1976, str. 2.

osiągnięcie tego celu wymaga regularnego dostarczania informacji dotyczących cen ropy naftowej i podstawowych produktów naftowych, w formie ujednocionej przynajmniej na poziomie państwa członkowskiego;

informacje dotyczące cen ropy naftowej i podstawowych produktów naftowych będą dostarczane przez przedsiębiorstwa naftowe. Informacje te będą określać, według możliwie obiektywnych kryteriów, państwa członkowskie, osoby oraz przedsiębiorstwa, które takie informacje przekazują;

w ciągu jednego roku od zastosowania po raz pierwszy postanowień niniejszej dyrektywy należy rozważyć celowość przekazywania dalej do Komisji informacji uzyskanych od przedsiębiorstw naftowych;

na podstawie uzyskanych informacji należy dokonać porównania kształtowania się cen i kosztów na terenie Wspólnoty;

ze względu na różnice strukturalne poszczególnych rynków, porównanie takie powinno uwzględniać zarówno poziom cen podstawowych produktów naftowych, jak też opłaty i podatki od podstawowych produktów naftowych oraz przychody uzyskane od momentu opuszczenia rafinerii;

na podstawie zebranych informacji poleca się analizowanie tendencji kształtowania się średniego wzrostu wartości za tonę przetworzonej ropy naftowej opuszczającej rafinerię w poszczególnych państwach członkowskich i na terenie Wspólnoty jako całości;

zebrane dane jak też wyniki badań przeprowadzonych przez Komisję będą przekazane wszystkim państwom członkowskim oraz staną się przedmiotem konsultacji pomiędzy tymi państwami a Komisją;

zgromadzone informacje powinny być poufne;

wyniki analiz przeprowadzonych przez Komisję mogą być wykorzystane jedynie w celu informowania państw członkowskich oraz w konsultacjach pomiędzy tymi państwami a Komisją;

w przypadku, jeśli Komisja stwierdzi w dostarczonych informacjach jakieś sprzeczności lub nieścisłości, powinna mieć możliwość otrzymania danych od przedsiębiorstwa w pierwotnej nieskróconej formie;

jeśli to konieczne, Komisja może określić formę oraz treść przekazywanych informacji,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

1. W ciągu pierwszych czterdziestu pięciu dni od rozpoczęcia każdego kwartału, państwo członkowskie przekaże Komisji informacje oparte na danych otrzymanych od przedsiębiorstw wyznaczonych zgodnie z zasadami przedstawionymi w art. 2. Informacje takie, przekazane zgodnie z procedurą przedstawioną w art. 3, będą zawierać następujące dane:

a) w przypadku głównych gatunków ropy naftowej:

- ceny FOB i/lub ceny CIF dla każdego z gatunków ropy naftowej importowanej z państw trzecich w poprzednim kwartale;
- ceny wolne od cła od momentu opuszczenia rafinerii lub portu wyładunku, dla podstawowych gatunków ropy naftowej wyprodukowanych na terenie Wspólnoty, będących przedmiotem transakcji pomiędzy różnymi przedsiębiorstwami lub pomiędzy przedsiębiorstwami producenta oraz ich filiami, i oczyszczonych na terenie danego państwa członkowskiego w ubiegłym kwartale;

b) w przypadku podstawowych gatunków produktów naftowych:

- ceny FOB i/lub CIF dla każdego gatunku produktu naftowego importowanego z państw trzecich lub z innych państw członkowskich w minionym kwartale;
- ceny dla nabywcy aktualne na początku bieżącego kwartału dla każdego z głównych produktów naftowych, z uwzględnieniem lub nie podatków i ceł;
- szacunkowa średnia wielkość dochodów brutto ze sprzedaży produktów z rafinerii w minionym kwartale dla każdego z głównych produktów naftowych wprowadzonych na rynek krajowy danego państwa członkowskiego.

2. Państwa członkowskie, które wprowadziły system maksymalnych cen dla nabywcy, poinformują Komisję o tych cenach, obowiązujących w pierwszym dniu bieżącego kwartału dla każdego z podstawowych produktów naftowych, netto i z uwzględnieniem obowiązujących ceł i podatków.

Lista podstawowych gatunków ropy naftowej importowanej z państw trzecich oraz lista produktów naftowych została przedstawiona w załączniku niniejszej dyrektywy. Załącznik ten podaje również definicje określające rodzaj dostarczanych informacji oraz definiuje następujące pojęcia: "import", "ropa naftowa wyprodukowana we Wspólnocie", "cena dla nabywcy", "średni szacunkowy dochód brutto" oraz "maksymalne ceny dla nabywcy".

Artykuł 2

1. Państwa członkowskie podejmą wszelkie niezbędne środki, aby przedsiębiorstwa, których działalność podlega ich jurysdykcji, udostępniły im informacje pozwalające wywiązać się ze zobowiązań nałożonych na te państwa w art. 1.

2. W ciągu pierwszych czterdziestu pięciu dni każdego kwartału państwa członkowskie przekażą Komisji listę osób oraz przedsiębiorstw dostarczających informacje, o których mowa w art. 1. Lista ta będzie sporządzona w sposób reprezentatywny dla ilości operacji przeprowadzonych na ich terytorium, a w szczególności będzie obejmować:

- odnośnie do cen importowych: co najmniej 85% całkowitej ilości importowanej ropy naftowej i około 75% importowanych produktów naftowych;
- odnośnie do cen dla nabywcy: około 70% krajowego zużycia wszystkich produktów naftowych.

Lista ta powinna zawierać wykaz wszystkich osób lub przedsiębiorstw, uszeregowanych w zależności od ich znaczenia.

Artykuł 3

1. Informacje, które państwa członkowskie przekażą Komisji, zgodnie z art. 1 niniejszej dyrektywy, pochodzą ze streszczeń zgromadzonych danych, dostarczanych przez przedsiębiorstwa wymienione w art. 2 ust. 2. Informacje te będą przedstawione w sposób, który najlepiej zobrazuje aktualną sytuację na rynku produktów naftowych każdego z państw członkowskich.

2. W ciągu jednego roku od daty podanej w art. 10, Rada zbada, czy informacje dostarczane państwom członkowskim przez przedsiębiorstwa powinny być podane do wiadomości Komisji dla lepszego zrozumienia sytuacji panującej na rynku produktów naftowych.

Artykuł 4

Na podstawie informacji uzyskanych zgodnie z art. 1, Komisja opracuje odpowiedni komunikat i raz na kwartał przekaże go państwom członkowskim. Komunikat taki będzie zawierać w szczególności:

- dane ogólne w formie streszczenia o cenach ropy naftowej i produktów naftowych,
- porównanie poziomów cen dla produktów naftowych na terenie Wspólnoty,
- dane dotyczące rozwoju średniego wzrostu wartości wielkości produkcji tony przetworzonej ropy naftowej dla każdego z państw członkowskich i dla Wspólnoty.

Pojęcie "średni wzrost wartości za tonę przetworzonej ropy naftowej od momentu opuszczenia rafinerii" został zdefiniowany w załączniku.

- porównanie rozwoju warunków zaopatrzenia w ropę naftową oraz produkty naftowe za tonę metryczną przetworzonej ropy naftowej.

Artykuł 5

1. Państwa członkowskie wraz z Komisją będą przeprowadzać konsultacje co kwartał lub, na życzenie państwa albo z inicjatywy Komisji, w krótszych odstępach czasu.
2. Konsultacje takie będą przede wszystkim dotyczyły komunikatów Komisji, o których mowa w art. 4. Jeśli to konieczne, Komisja przedstawi Radzie propozycję podjęcia niezbędnych środków.

Artykuł 6

1. Wszystkie informacje przekazane zgodnie z art. 1 ust. 1 jak też lista sporządzona zgodnie z art. 2 ust. 2 będą traktowane jako poufne. Niezależnie od tego, można przekazać dalej informacje ogólne i w formie streszczonej, jeśli następuje to w sposób nie pozwalający na ustalenie indywidualnych danych o przedsiębiorstwach, jeżeli informacje te odnoszą się do co najmniej trzech przedsiębiorstw.
2. Informacje przekazane Komisji zgodnie z art. 1, jak też ogólne informacje lub w formie streszczonej uzyskane zgodnie z art. 4, mogą być wykorzystane jedynie zgodnie z art. 5.
3. Jeśli Komisja napotka w danych jakiegokolwiek niezgodności lub niespójności, może poprosić państwa członkowskie o zezwolenie jej na bezpośrednie przeanalizowanie poszczególnych informacji przekazanych przez przedsiębiorstwa, jak też stosowanych sposobów kalkulacji.

Artykuł 7

W granicach wyznaczonych przez niniejszą dyrektywę, Komisja ustali przepisy wykonawcze dotyczące poufności, formy, treści i innych cech komunikatów określonych w art. 1.

Artykuł 8

W przypadku znacznych zmian dotyczących warunków dostaw i w celu ułatwienia oceny sytuacji rynkowej, Komisja może zażądać, aby informacje przewidziane w art. 1 i 2 były przekazane w innym terminie lub dotyczyły innego okresu.

Artykuł 9

Dla każdego z pierwszych trzech lat od daty wyznaczonej w art. 10, Komisja przekaże Radzie i Parlamentowi Europejskiemu raport dotyczący wdrażania niniejszej dyrektywy.

Artykuł 10

Państwa członkowskie wprowadzą w życie ustawy, rozporządzenia i przepisy administracyjne konieczne do wdrożenia niniejszej dyrektywy najpóźniej dnia 1 stycznia 1977 r.

Artykuł 11

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 4 maja 1976 r.

W imieniu Rady
G. THORN
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

1. Lista podstawowych gatunków ropy naftowej:

a) importowanych z państw trzecich

1. Arabska lekka, 34
2. Arabska, średnia, 31
3. Arabska ciężka i khafji, 27
4. Irańska lekka, 34
5. Irańska ciężka, 31
6. Murbani i zakum, 39
7. Iracka basrah 35
8. Iracka kirkuk, 36
9. Kuwejcka, 31
10. Libijska, 40
11. Algierska, 44
12. Nigeryjska, 34
13. Wenezuelska lekka, 34
14. Wenezuelska średnia, 26
15. Wenezuelska ciężka, 17
16. Indonezyjska, 34

17. Inne

b) wyprodukowanych we Wspólnocie:

2. Lista produktów naftowych:

a) odnośnie do cen CIF produktów naftowych importowanych z państw trzecich lub z państw członkowskich:

Paliwa silnikowe:

- etylina super,
- etylina zwykła,
- olej napędowy.

Paliwo opałowe:

- olej opałowy,
- parafina ciekła,
- nafta świetlna.

Paliwa przemysłowe:

- ciężkie paliwo olejowe (zawartość siarki w masie ponad 1%, ale nie więcej niż 3,5%),
- ciężkie paliwo olejowe (zawartość siarki w masie ponad 1%).

b) odnośnie do cen faktycznie uiszczanych przez klientów oraz dla cen maksymalnych:

Paliwa dla celów transportu drogowego, w miejscu poboru, dla:

- etyliny super,
- etyliny zwykłej,
- oleju napędowego.

Paliwa opałowe dla użytkowników z niewielkim zużyciem:

- olej opałowy,
- parafina ciekła,
- nafta świetlna.

Paliwa przemysłowe:

Dla dostaw hurtowych:

- ciężkie paliwo olejowe (zawartość siarki w masie powyżej 1,5%, ale nie więcej niż 3,5%),

- ciężkie paliwo olejowe (zawartość siarki w masie nie przekraczającej więcej niż 1,5%).

c) Dla wielkości sprzedaży brutto z rafinerii:

Paliwa silnikowe:

- etylina super,
- etylina zwykła,
- olej napędowy.

Paliwa opałowe:

- olej opałowy,
- parafina ciekła.

Paliwa przemysłowe:

- residuum

3. Definicje

a) charakter informacji

Informacje o cenach, przekazywane Komisji przez państwa członkowskie, będą zawierać wskaźniki najbardziej reprezentatywne dla sytuacji rynkowej w każdym z państw członkowskich oraz zostaną przedstawione w czytelnej formie. Aby uwzględnić różnice pomiędzy przedsiębiorstwami działającymi na różnych rynkach, podawane będą przedziały cen z zaznaczeniem w każdym przypadku najbardziej reprezentatywnej ceny średniej.

b) import

Zgodnie z przepisami art. 1 ust. 1, przez import należy rozumieć każdy import ropy naftowej i produktów naftowych, które przekraczają granicę celną Wspólnoty, dla celów innych niż tranzyt lub aktywne procesy uszlachetniające w drodze do państw trzecich, z przeznaczeniem dla zainteresowanego państwa członkowskiego, pod warunkiem że produkty te nie są przedmiotem tranzytu do innych państw członkowskich.

c) ropa naftowa produkowana na terenie Wspólnoty

Zgodnie z przepisami art. 1 ust. 1, ropa naftowa produkowana we Wspólnocie oznacza każdy gatunek ropy naftowej wyprodukowanej, oczyszczonej i sprzedanej na terenie

Wspólnoty. Proces oczyszczania i sprzedaży może odbywać się w innym państwie członkowskim niż to, w którym wyprodukowano ropę naftową.

d) ceny dla nabywcy

Zgodnie z przepisami art. 1 ust. 1 lit. b), cena dla nabywcy, w odniesieniu do danego przedsiębiorstwa naftowego, oznacza najbardziej reprezentatywną średnią cenę, której przedsiębiorstwo faktycznie żąda od określonej grupy odbiorców.

Zgodnie z przepisami art. 1 ust. 1 lit. b), cena dla nabywcy w odniesieniu do danego państwa członkowskiego oznacza najbardziej reprezentatywny poziom cen dostaw, stosowanych przez ogół przedsiębiorstw wobec określonej grupy odbiorców na terenie danego państwa członkowskiego.

e) szacunkowy średni dochód brutto ze sprzedaży z rafinerii

Zgodnie z przepisami art. 1 ust. 1 lit. b, szacunkowy średni dochód brutto ze sprzedaży w odniesieniu do państwa członkowskiego oznacza średni dochód uzyskany przez ogół rafinerii danego państwa członkowskiego, w momencie opuszczenia rafinerii, dla każdego z podstawowych produktów sprzedanych na wewnętrznym rynku tego państwa. Wartość średniego dochodu uzyskiwana jest w drodze ważenia, poprzez zebranie szacunkowych dochodów osiągniętych przy wykorzystaniu różnych kanałów dystrybucji, po potrąceniu stosownych kosztów; powinny one obejmować wszelkie transakcje ze sprzedawcami lub bezpośrednimi klientami zawierane w momencie opuszczenia rafinerii.

f) ceny maksymalne dla nabywcy

Zgodnie z przepisami art. 1 ust. 2, ceny maksymalne dla nabywcy będą oznaczać maksymalne ceny sprzedaży netto i z uwzględnieniem podatków i ceł, niezależnie od tego, czy zostały opublikowane czy nie, dla produktu przeznaczonego dla określonej grupy nabywców i ustalonych przez władze państw lub na mocy porozumienia pomiędzy państwami a przedsiębiorstwami.

g) średni wzrost wartości za tonę metryczną ropy naftowej uzyskany w momencie opuszczenia rafinerii

Średni wzrost wartości za tonę metryczną ropy naftowej przetworzonej zgodnie z przepisami art. 4 oznacza dla określonego państwa członkowskiego, średnią szacunkową ogólnych dochodów za produkty naftowe, uzyskane w momencie opuszczania rafinerii.

DYREKTYWA RADY 98/93/WE

z dnia 14 grudnia 1998 r.

zmieniająca dyrektywę 68/414/EWG nakładającą na państwa członkowskie EWG obowiązek utrzymywania minimalnych zapasów ropy naftowej i/lub produktów naftowych

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, a w szczególności zaś jego art. 103 ust. 1 lit. a),

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. Rada przystosowała dyrektywę 68/414/EWG z dnia 20 grudnia 1968 r. nakładającą na państwa członkowskie Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej obowiązek utrzymywania minimalnych zapasów ropy naftowej i/lub produktów naftowych⁴;
2. import ropy naftowej i produktów naftowych nadal odgrywa ważną rolę we wspólnotowych nośnikach energii; trudności, nawet przejściowe, powodujące redukcję dostaw tych produktów lub ich znaczący wzrost cen na rynku międzynarodowym, potrafią poważnie zakłócić działalność ekonomiczną Wspólnoty; Wspólnota musi być w stanie nie dopuścić lub przynajmniej zredukować jakiegokolwiek szkodliwe efekty tej sytuacji; konieczne jest zaktualizowanie dyrektywy 68/414/EWG dostosowujące ją do rzeczywistego rynku wewnętrznego Wspólnoty i rozwoju rynku produktów naftowych;
3. w dyrektywie 73/238/EWG⁵ Rada określiła stosowne środki – przede wszystkim czerpanie z zapasów naftowych – jakie należy podejmować w przypadku trudności w zaopatrzeniu Wspólnoty w ropę naftową oraz w produkty naftowe; państwa członkowskie podjęły zobowiązania tego samego rodzaju w ramach umowy dotyczącej „Międzynarodowego Programu Energii”;
4. ważną rzeczą jest zwiększenie bezpieczeństwa zaopatrzenia w ropę naftową;
5. warunki organizacji zapasów naftowych nie powinny szkodzić dobremu funkcjonowaniu wewnętrznego rynku;

¹ Dz.U. WE nr C 160, z 27.05.1998, str. 18.

² Dz.U. WE nr C 359, z 23.11.1998.

³ Opinia wydana 10-11 września 1998 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich).

⁴ Dz.U. WE nr L 308, z 23.12.1968, str. 14. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 72/425/EWG (Dz.U. WE nr L 291, z 28.12.1972, str. 154).

⁵ Dz.U. WE nr L 228, z 16.08.1973, str. 1.

6. postanowienia niniejszej dyrektywy nie naruszają w niczym stosowania Traktatu, a zwłaszcza postanowień dotyczących wewnętrznego rynku i konkurencji;
7. zgodnie z zasadą pomocniczości oraz zasadą proporcjonalności, o których mowa w art. 3b Traktatu, cel polegający na utrzymywaniu wysokiego poziomu bezpieczeństwa zaopatrzenia w ropę naftową we Wspólnocie, dzięki niezawodnym i przejrzystym mechanizmom, znajdującym oparcie w solidarności pomiędzy państwami członkowskimi, z zachowaniem reguł wewnętrznego rynku oraz konkurencji, może być lepiej realizowany w skali wspólnotowej; że, w związku z tym, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co konieczne, dla osiągnięcia tego celu;
8. zapasy te powinny stać do dyspozycji państw członkowskich celem zapobiegania jakimkolwiek trudnościom w zaopatrzeniu w ropę naftową; państwa członkowskie powinny mieć prawo i zdolność do sterowania przeznaczeniem zapasów w taki sposób, ażeby móc je szybko oddać do dyspozycji tym sektorom, gdzie potrzeby zaopatrzenia naftowego są najpilniejsze;
9. warunki składowania powinny zapewniać dyspozycyjność zapasów oraz ich dostępność dla konsumenta;
10. należy dbać o przejrzystość warunków składowania w taki sposób, ażeby zapewnić sprawiedliwy i nie dyskryminacyjny rozdział kosztów związanych z obowiązkiem składowania; wobec tego, państwa członkowskie mogą oddawać do dyspozycji zainteresowanych stron informacje dotyczące kosztu składowania;
11. celem zorganizowania składowania, państwa członkowskie mogą odwoływać się do systemu opierającego się na delegowaniu w całości lub częściowo tego obowiązku jakiejś instytucji lub agencji składowej; ewentualna reszta powinna być składowana przez zakłady rafineryjne oraz inne podmioty rynkowe; partnerstwo pomiędzy państwem oraz sektorem prywatnym jest zasadnicze dla skuteczności i niezawodności mechanizmów składowania;
12. sama produkcja własna przyczynia się do bezpieczeństwa zaopatrzenia; ewolucja rynku naftowego może usprawiedliwiać przyznanie odpowiedniego zwolnienia z obowiązku utrzymywania zapasów naftowych w państwach członkowskich posiadających własną produkcję naftową; zgodnie z zasadą pomocniczości, państwa członkowskie mogą zwalniać przedsiębiorstwa z obowiązku utrzymywania zapasów do wysokości nie przekraczającej wielkości produkcji przez nie wytwarzanej z ropy naftowej wydobywanej z podłoża danego kraju;
13. należy dostosować metody już stosowane przez Wspólnotę i przez państwa członkowskie w ramach ich zobowiązań i umów międzynarodowych; zważywszy na ewolucję struktury spożycia ropy, zbiorniki paliwowe międzynarodowego lotnictwa stały się ważnym elementem tego spożycia;
14. koniecznym jest dostosować i uprościć procedury wspólnotowe dotyczące statystycznego spisu zapasów naftowych;
15. zapasy naftowe mogą być w zasadzie przechowywane w jakimkolwiek miejscu Wspólnoty i wobec tego należy ułatwiać tworzenie zapasów poza terytorium kraju; koniecznym jest, ażeby decyzja o przechowywaniu zapasów poza terytorium kraju była podejmowana przez rząd danego państwa członkowskiego w zależności od jego potrzeb oraz w trosce o

zapewnienie bezpieczeństwa zaopatrzenia; w przypadku zapasów oddanych do dyspozycji innego przedsiębiorstwa, instytucji lub jednostki, konieczne są bardziej szczegółowe reguły celem zagwarantowania ich dyspozycyjności i dostępności w razie trudności w zaopatrzeniu w ropę;

16. pożądanym jest, ażeby – celem dobrego funkcjonowania wewnętrznego rynku – promować zawieranie pomiędzy państwami członkowskimi umów dotyczących posiadania minimalnych zapasów w celu promowania wykorzystywania możliwości składowania istniejących w innych państwach członkowskich; decyzja w sprawie zawierania takich umów należy do zainteresowanych państw członkowskich;
17. należy wzmocnić administracyjny nadzór nad zapasami i ustanowić skuteczne mechanizmy sterowania zapasami oraz ich kontrolowania; koniecznym jest przewidzieć system sankcji celem narzucenia takiej kontroli;
18. w dyrektywie 72/425/EWG wprowadzono zwiększenie z 65 do 90 dni okres odniesienia, o którym mowa w art. 1 ust. 1 dyrektywy 68/414/EWG, oraz przewidziano warunki, jakie powinny towarzyszyć temu zwiększeniu; niniejsza dyrektywa sprawia, że tamta traci swoją moc; należy zatem uchylić dyrektywę 72/425/EWG;
19. należy regularnie informować Radę o stanie zapasów bezpieczeństwa we Wspólnocie,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Dyrektywa 68/414/EWG jest niniejszym zmieniona, jak następuje:

1. Art. 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 1

1. Państwa członkowskie przyjmą odpowiednie ustawy, rozporządzenia lub postanowienia administracyjne w celu utrzymania wewnątrz Unii Europejskiej w sposób ciągły, uwzględniając postanowienia art. 7, swoich własnych zapasów produktów naftowych na poziomie odpowiadającym, dla każdej z kategorii produktów naftowych wyszczególnionych w art. 2, co najmniej dziewięćdziesięciodniowemu przeciętnemu dziennemu zużyciu wewnętrznemu w poprzednim roku kalendarzowym, o którym mowa w art. 4.

2. Utrzymywane zapasy mogą być pomniejszone o część zużycia wewnętrznego zaspokajanego przez pochodne ropy naftowej produkowane lokalnie przez państwo członkowskie; pomniejszenie może wynieść maksimum 25% tego zużycia. O dystrybucji wewnątrz państw członkowskich rezultatu takiej dedukcji powinny zdecydować państwa członkowskie.”

2. Skreśla się art. 2;
3. Istniejący art. 3 staje się art. 2 i otrzymuje następujące brzmienie:

„Dostawy paliw dla statków morskich nie są włączane do obliczeń zużycia wewnętrznego.”;

4. Należy dodać następujący artykuł:

„Artykuł 3

1. Zapasy przetrzymywane zgodnie z postanowieniami art. 1 powinny znajdować się w całkowitej dyspozycji państw członkowskich w razie trudności zaopatrzenia w ropę. Państwa członkowskie wyposażają się w prawne kompetencje do podejmowania decyzji na temat przeznaczenia zapasów w podobnych sytuacjach.

Poza tymi sytuacjami państwa członkowskie dbają o zapewnienie dyspozycyjności i dostępności tych zapasów; ustanawiają warunki identyfikacji, księgowania i kontroli zapasów.

2. Państwa członkowskie dbają o stosowanie równych i nie dyskryminacyjnych warunków, jeśli chodzi o postanowienia odnoszące się do składowania.

Koszty wynikające ze składowania nakazanego w art. 1 muszą być przedstawiane w sposób przejrzysty. Pod tym względem państwa członkowskie mogą dostosowywać środki celem uzyskiwania odpowiednich informacji dotyczących kosztów składowania nakazanego w art. 1 oraz po to, ażeby udostępniać te informacje zainteresowanym stronom.

3. W celu spełnienia wymogów zawartych w ust. 1 i 2, państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o odwołaniu się do pomocy instytucji lub agencji składowej, która mieć będzie za zadanie przechowywanie całości lub części zapasów.

Dwa państwa członkowskie lub więcej może zadecydować o odwołaniu się do pomocy tej samej instytucji lub agencji składowej. W takim przypadku ponoszą one solidarną odpowiedzialność za przestrzeganie zobowiązań wynikających z niniejszej dyrektywy”.

5. Art. 4 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 4

Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o statystycznym spisie zapasów istniejących na koniec każdego miesiąca, sporządzonym zgodnie z postanowieniami art. 5 i 6, uściślając liczbę dni średniego spożycia z poprzedniego roku kalendarzowego, jaką te zapasy stanowią. Powiadomienie to musi zostać wykonane najpóźniej dwudziestego piątego dnia drugiego miesiąca następującego po miesiącu odniesienia.

Obowiązek składowania danego państwa członkowskiego opiera się na spożyciu wewnętrznym poprzedniego roku kalendarzowego. Na początku każdego roku kalendarzowego, najpóźniej 31 marca, państwa członkowskie powinny dokonać ponownego oszacowania wielkości swoich zobowiązań składowych i starać się przestrzegać nowych zobowiązań corocznie, gdy tylko okaże się to możliwe oraz, niezależnie od okoliczności, najpóźniej 31 lipca.

W statystycznym spisie zapasy paliwa do silników odrzutowych typu kerozen ujawniane są w odrębnej rubryce w kategorii II”.

6. Art. 5 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 5

Zapasy, jakie należy utrzymywać w ramach obowiązku określonego w art. 1, mogą występować w postaci ropy naftowej i produktów pośrednich, jak również w postaci wyrobów gotowych.

W statystycznym spisie zapasów, przewidzianym w art. 4, wyroby gotowe są liczone z uwzględnieniem ich rzeczywistego tonażu; ropa naftowa i produkty pośrednie brane są pod uwagę:

- proporcjonalnie do wielkości zapasów w każdej z kategorii produktów uzyskiwanych w trakcie poprzedniego roku kalendarzowego w rafineriach państwowych danego państwa;
- na podstawie programów produkcji rafinerii danego państwa w roku bieżącym;
- z uwzględnieniem stosunku występującego, z jednej strony, pomiędzy całkowitą ilością produktów podlegających obowiązkowi składowania, wytworzonych w trakcie poprzedniego roku kalendarzowego w danym państwie członkowskim oraz, z drugiej strony, pomiędzy całkowitą ilością ropy naftowej wykorzystaną w czasie tego samego roku, jednakże tylko do wysokości 40 % całkowitego obowiązku, w przypadku pierwszej i drugiej kategorii (benzyny i olejów napędowych), oraz 50 % w przypadku kategorii trzeciej (oleje opałowe).

Produkty mieszane, w przypadku kiedy przeznaczone są do wytwarzania produktów końcowych figurujących w art. 2, mogą zastępować produkty, dla których są przeznaczone”.

7. W art. 6 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„1. Celem wyliczenia minimalnego poziomu zapasów, przewidzianego w art. 1, jedynie wielkości przechowywane zgodnie z art. 3 ust. 1 figurują w spisie statystycznym”;

b) ust. 2 otrzymuje następujące brzmienie:

„2. W zastosowaniu niniejszej dyrektywy zapasy mogą, w ramach porozumień międzyrządowych, być ustanawiane na terytorium danego państwa członkowskiego na rachunek przedsiębiorstw, organizacji lub agencji mających swoją siedzibę w innym państwie członkowskim. Zadaniem rządu danego państwa członkowskiego jest podjęcie decyzji, czy zapasy będą przetrzymywane poza terytorium danego kraju.

W takim przypadku państwo członkowskie, na którego terenie zapasy te są składowane w ramach tego rodzaju umowy, nie może się sprzeciwić temu, ażeby zostały one przeniesione do innych państw, na których rachunek zapasy są przetrzymywane na mocy tej umowy; sprawuje ono kontrolę nad zapasami zgodnie z procedurami określonymi w tej umowie, ale nie umieszcza ich w swoim spisie statystycznym.

W takim przypadku, wraz ze spisem statystycznym, o którym mowa w art. 4, każde państwo członkowskie przekazuje do Komisji sprawozdanie na temat zapasów przechowywanych na swoim własnym terytorium na rachunek innego państwa

członkowskiego, jak również na temat zapasów przechowywanych w innych państwach członkowskich na swój własny rachunek. W obu tych przypadkach w sprawozdaniu wymienić należy miejsca składowania i/lub spółki przetrzymujące te zapasy, ilości i kategorie składowanych produktów – lub ropy naftowej.

Projekty umów, o których mowa w akapicie pierwszym, przekazywane są Komisji, która może formułować swoje uwagi pod adresem zainteresowanych rządów. Umowy te, po ich zawarciu, notyfikowane są Komisji, która podaje je do wiadomości pozostałych państw członkowskich.

Umowy te muszą spełniać następujące wymagania:

- dotyczyć ropy naftowej oraz wszystkich produktów naftowych, o których mowa w niniejszej dyrektywie;
- ustalać warunki i sposób składowania, którego celem jest zapewnienie sterowania zapasami oraz ich dyspozycyjności;
- wskazywać procedurę celem zapewnienia kontroli oraz identyfikacji przewidzianych zapasów, w szczególności metody stosowane w razie dokonywania inspekcji lub współpracy z inspektorami podczas ich wykonywania;
- być zawierane w zasadzie na okres nieograniczony;
- uściślać, że – jeżeli przewidziana jest możliwość jednostronnego ich wypowiedzenia, nie znajduje ona zastosowania w przypadku kryzysu zaopatrzeniowego i że, w każdym przypadku, Komisja informowana jest każdorazowo o wypowiedzeniu.

W przypadku kiedy zapasy, ustanawiane na mocy tego rodzaju umów, nie stanowią własności przedsiębiorstwa, instytucji lub agencji, na których spoczywa obowiązek przetrzymywania zapasów, ale są oddawane do dyspozycji tego przedsiębiorstwa, instytucji lub agencji przez inne przedsiębiorstwo, instytucję lub agencję, spełnione zostać muszą następujące warunki:

- przedsiębiorstwo, instytucja lub agencja będące beneficjentami muszą posiadać prawo umowne do nabywania tych zapasów w czasie całego okresu objętego umową; metodologia umożliwiająca określenie ceny tego zakupu powinna zostać ustalona przez obie zainteresowane strony;
- minimalny okres zawierania takiej umowy wynosi 90 dni;
- miejsce składowania i/lub spółki przetrzymujące zapasy oddawane do dyspozycji przedsiębiorstwa, instytucji lub agencji będących beneficjentami, jak również ilość i kategoria produktów lub ropy naftowej składowanych w tym miejscu, muszą być dokładnie sprecyzowane;
- przedsiębiorstwo, instytucja lub agencja przetrzymujące zapasy muszą, przez cały czas trwania umowy, zapewniać w każdej chwili, że zapasy oddane do dyspozycji znajdują się rzeczywiście w dyspozycji przedsiębiorstwa, instytucji lub agencji będących beneficjentami;
- przedsiębiorstwo, instytucja lub agencja przetrzymujące zapasy znajdujące się w dyspozycji przedsiębiorstwa, instytucji lub agencji będących beneficjentami powinny podlegać kompetencji państwa członkowskiego, na terytorium którego zapasy są usytuowane, zwłaszcza że dotyczy to właściwości prawnej danego państwa członkowskiego do kontrolowania i sprawdzania istnienia zapasów”.

c) Ust. 3 akapit drugi otrzymuje następujące brzmienie:

40

„W konsekwencji spis statystyczny nie powinien zwłaszcza uwzględniać ropy naftowej znajdującej się w pokładach, ilości paliw przeznaczonych na użytek żeglugi morskiej, podlegających tranzytowi bezpośredniemu, z wyjątkiem zapasów, o którym mowa w ust. 2, ilości znajdujących się w ropociągach, w cysternach samochodowych i kolejowych, w zbiornikach usytuowanych w punktach sprzedaży i u drobnych konsumentów. W spisie statystycznym nie powinno się również uwzględniać ilości przetrzymywanych przez siły zbrojne oraz tych, które dla nich rezerwują spółki naftowe”.

8. Dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 6a

Państwa członkowskie przyjmują wszystkie konieczne postanowienia i podejmują wszelkie środki konieczne dla zapewniania sterowania zapasami i nadzoru nad nimi. Ustanawiają one mechanizmy weryfikacji zapasów zgodnie z niniejszą dyrektywą”.

9. Dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 6b

Państwa członkowskie określają sankcje stosowane w przypadku pogwałcenie przepisów krajowych ustanowionych w celu stosowania niniejszej dyrektywy i podejmują wszelkie środki konieczne dla wdrożenia tych postanowień. Sankcje te są skuteczne, proporcjonalne i odstraszające”.

Artykuł 2

Dyrektywa 72/425/EWG traci moc z dniem 31 grudnia 1999 r.

Artykuł 3

1. Państwa członkowskie wprowadzą w życie, od 1 stycznia 2000 r., ustawy, rozporządzenia i przepisy administracyjne konieczne do dostosowania się do postanowień niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

2. Wspomniane środki powinny zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

Artykuł 4

Ze względu na swoją szczególną sytuację Republika Grecka korzysta z dodatkowego i nieodnawialnego okresu trzech lat celem zastosowania obowiązków wypływających z niniejszej dyrektywy, jeśli chodzi o uwzględnianie ilości przeznaczonych dla zbiorników paliwowych międzynarodowego lotnictwa podczas obliczania spożycia wewnętrznego.

Artykuł 5

Komisja przedkłada regularnie Radzie sprawozdanie dotyczące stanu zapasów utworzonych we Wspólnocie, a zwłaszcza, w danym przypadku, konieczności harmonizacji w celu zapewnienia sterowania zapasami i nadzoru nad nimi. Pierwsze sprawozdanie przedkładane jest Radzie w trakcie drugiego roku następującego po dacie, o której mowa w art. 3 ust. 1.

Artykuł 6

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie w dniu jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Sporządzono w Brukseli, dnia 14 grudnia 1998 r.

W imieniu Rady
W. MOLTERER
Przewodniczący

**URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ**

Cezary Banasiński

Podsekretarz Stanu

Sekr. Min. CB./ 365 /2001/ JK

Warszawa, 18 czerwca 2001 r.

Pani

Jolanta Rusiniak

p.o. Sekretarza Rady Ministrów

Szanowna Pani Minister

Z upoważnienia Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, przekazuję uzasadnienie dostosowawczego charakteru projektu ustawy o zmianie ustawy o rezerwach państwowych oraz zapasach obowiązkowych paliw..

Z poważeniem

PODSEKRETARZ STANU
Cezary Banasiński
Cezary Banasiński

2001-06-19

43

UZASADNIENIE DOSTOSOWAWCZEGO CHARAKTERU PROJEKTU USTAWY O ZMIANIE USTAWY O REZERWACH PAŃSTWOWYCH ORAZ ZAPASACH OBOWIĄZKOWYCH PALIW

Zakres dostosowań ustawy o zmianie ustawy o rezerwach państwowych oraz zapasach obowiązkowych paliw wyznacza Dyrektywa 68/414/EWG, zaktualizowana Dyrektywą 72/238/EWG i Dyrektywą 98/93/WE, która określa środki kryzysowe w zakresie zaopatrzenia w paliwa płynne realizowane poprzez nałożenie na państwa członkowskie obowiązku utrzymania minimalnych zapasów ropy naftowej lub produktów naftowych.

Celem opiniowanego projektu zmiany ustawy jest stworzenie systemu zabezpieczającego realne bezpieczeństwo energetyczne kraju w sektorze produktów naftowych. Tworzony system powinien odpowiadać wymaganiom Unii Europejskiej oraz Międzynarodowej Agencji Energetyki.

Obecnie zasady tworzenia rezerw i zapasów paliw regulują w szczególności: ustawa z dnia 30 maja 1996 r. o rezerwach państwowych i zapasach obowiązkowych paliw, ustawa z dnia 4 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 20 kwietnia 1998 r. w sprawie wielkości, sposobu gromadzenia oraz kontroli stanu zapasów paliw w przedsiębiorstwach energetycznych zajmujących się wytwarzaniem energii elektrycznej lub ciepła oraz wydobywaniem i dystrybucją paliw gazowych oraz rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 29 września 1997 r. w sprawie określenia sposobu tworzenia, ustalania ilości i jakości utrzymywania zapasów obowiązkowych paliw ciekłych oraz zasad i sposobu ich interwencyjnego wykorzystywania, a także sposobu prowadzenia działalności kontrolnej w zakresie tworzenia i gospodarowania zapasami obowiązkowymi paliw ciekłych. Uregulowania te są jednak niezgodne z prawem Unii Europejskiej.

Dyrektywa 68/414/EWG nakłada obowiązek składowania zapasów paliw płynnych w wielkości odpowiadającej 90-ciu dniom średniej dziennej konsumpcji krajowej w roku poprzedzającym, który został implementowany w art. 1 pkt 1 projektu ustawy do polskiego porządku prawnego.

Została wprowadzona, zgodnie z Dyrektywą, zasada powszechności obowiązywania systemu. Ustawa nakłada na wszystkie podmioty objęte systemem obowiązkowych zapasów jednakowe obowiązki (proporcjonalnie do wielkości udziału w rynku) likwidując tym samym dotychczasową nierówność w traktowaniu podmiotów operujących na rynku paliw.

Przy wyznaczaniu ilości produktów naftowych wprowadzonych na rynek nie bierze się pod uwagę ilości zabezpieczonych (zabunkrowanych) dla statków morskich (ze względu na konieczność zapewnienia bezpieczeństwa w komunikacji morskiej). Nie jest też brana pod uwagę ilość produktów, które zostały wyeksportowane, gdyż nie zostały one w praktyce zużyte na zaopatrzenie gospodarki w Polsce. Jest to zgodne z odpowiednimi uregulowaniami Dyrektywy.

Zapasy utrzymywane będą w postaci ściśle określonych produktów naftowych, zabranych w trzy grupy: a) benzyny, b) oleje napędowe, c) oleje opałowe. Ze względu na koszty przetrzymywania dużych ilości tych produktów dopuszczona też została możliwość utrzymywania części zapasów w postaci półproduktów a także w postaci ropy naftowej surowej. Utrzymywanie zapasów w postaci ropy naftowej jest uzasadnione ekonomicznie, a także stwarza większą elastyczność zapasów, gdyż ropę naftową w razie zaistniałej konieczności można przetworzyć w krajowych rafineriach na konieczne a brakujące produkty gotowe. Uregulowania te stanowią implementację art. 2 i 5 Dyrektywy.

Bardzo ważną cechą systemu jest obowiązek ubezpieczenia. Zapasy podlegają obowiązkowemu ubezpieczeniu co daje pewność uzyskania odpowiednich środków na odbudowę zapasów w razie ich zniszczenia. Jest to zgodne z postanowieniami Dyrektywy.

Zgodnie z Dyrektywą 68/414/EEC, art. 6, do zapasów nie zalicza się m.in. produktów, które znajdują się w rurociągach, w instalacjach produkcyjnych itp. Podobne rozwiązanie przewidziane zostało w projekcie ustawy.

Rezerwy budowane są na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jednak dopuszczalne jest, w pewnych okolicznościach, rozmieszczenie 10% polskich zapasów poza granicami kraju na podstawie stosownych umów międzyrządowych. Zgodnie z wymogiem art. 5 zapasy te mogą być przechowywane, jedynie na terytorium innych państw członkowskich Unii Europejskiej. Taki zapis wejdzie w życie po przystąpieniu Polski do Unii Europejskiej.

Zgodnie z Dyrektywą kraje członkowskie zostały zobowiązane do podjęcia odpowiednich środków w celu zapewnienia kontroli i nadzoru nad zapasami oraz do wprowadzenia mechanizmów pozwalających na weryfikację zobowiązań wynikających z Dyrektywy. Ponadto, zgodnie z prawem wspólnotowym, wdrażany system kontroli wysokości zapasów powinien być efektywny i skuteczny. W tym zakresie każde państwo członkowskie wprowadza swój własny model funkcjonowania systemu obowiązkowych

zapasów. Dyrektywa nie przewiduje więc tu konkretnych rozwiązań, które należałoby wdrożyć, pozostawiając dużą swobodę państwom członkowskim.

Konkludując, projekt ustawy o zmianie ustawy o rezerwach państwowych oraz zapasach obowiązkowych paliw należy uznać, za regulację dostosowującą prawo polskie do prawa wspólnotowego.

**SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
Jacek Saryusz-Wolski**

Sekr. Min. JSW/1600 /2001/DLE/AW

Warszawa, 28.06 2001 r.

**Pani
Jolanta Rusiniak
p. o. Sekretarza Rady Ministrów**

Opinia o zgodności projektu ustawy o zmianie ustawy o rezerwach państwowych oraz zapasach obowiązkowych paliw, z prawem Unii Europejskiej, wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Ministra Jacka Saryusz-Wolskiego, działającego z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej

W związku z przedstawionym projektem ustawy o zmianie ustawy o rezerwach państwowych oraz zapasach obowiązkowych paliw (pismo nr RM-10-73-01), pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

- I. Projektowana ustawa wraz z projektami rozporządzeń wykonawczych określają harmonogram tworzenia minimalnych obowiązkowych 90-dniowych zapasów ropy naftowej oraz produktów naftowych.

II. W prawie Unii Europejskiej zagadnienia dotyczące obowiązku utrzymywania minimalnych zapasów ropy naftowej oraz produktów naftowych regulują:

- Dyrektywa 68/414/EWG o nałożeniu na kraje członkowskie obowiązku utrzymywania minimalnych zapasów ropy naftowej i /lub produktów naftowych (OJ L308/1968), zmieniona Dyrektywą 72/238/EWG i Dyrektywą 98/93/WE

- Decyzja Komisji 79/639/EWG z 15 grudnia 1979 r. w sprawie określenia szczegółowych zasad wykonywania Decyzji Rady 77/706/EWG z listopada 1977 r. w sprawie zmniejszenia zużycia pierwotnych źródeł energii w przypadku wystąpienia trudności w dostawach ropy naftowej i jej produktów (OJ L183/1979), które nakładają na państwa członkowskie obowiązek utrzymywania zapasów ropy naftowej oraz produktów naftowych, a także zobowiązują państwa do prowadzenia - określonej statystyki w tym zakresie.

III.

1. Dyrektywa 68/414/EWG nakłada obowiązek składowania zapasów paliw płynnych w wielkości odpowiadającej 90-ciu dniom średniej dziennej konsumpcji krajowej w roku poprzedzającym. Art. 15 ust. 1 projektowanej ustawy przewiduje rozwiązanie w pełni zgodne ze wspomnianą dyrektywą.

2. Gatunki paliw, które zaliczane są do zapasów obowiązkowych zgodnie z Dyrektywą 68/414/EWG odpowiadają grupie produktów wymienionych w art. 17 projektu ustawy.

3. Art. 19¹ ust. 2 ustawy daje możliwość utrzymywania części zapasów poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej. Zgodnie z dyrektywą kraje członkowskie mogą przechowywać swoje zapasy jedynie na terenie innych państw członkowskich. Projekt ustawy przewiduje, iż od chwili uzyskania członkostwa w Unii Europejskiej magazynowanie zapasów obowiązkowych na terenie innych państw może dotyczyć wyłącznie terytorium innych państw członkowskich UE.

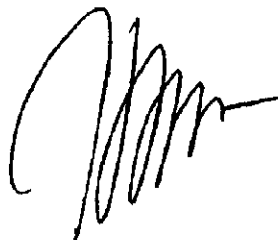
4. Dyrektywa 68/414/EWG w art. 4 *tiret* 2 nakłada obowiązek ponownej kalkulacji wysokości zapasów do 31 marca każdego roku i na tej podstawie przewiduje ewentualną modyfikację struktury zapasów. W projekcie nowelizacji taki obowiązek ciąży na Prezisie Agencji Rezerw Materiałowych.

IV. 25 maja została przyjęta przez Radę Ministrów zmiana do Stanowiska Negocjacyjnego w obszarze „Energia”. Ze zmodyfikowanego Stanowiska Negocjacyjnego wynika, iż Polska wystąpiła o okres przejściowy dla wdrożenia przepisów Dyrektywy 68/414/EWG wnosząc o:

- przejściowe ograniczenie asortymentów tworzonych zapasów poprzez wyłączenie z zapasów obowiązkowych oleju opałowego,
- podwyższenie limitu zapasów, które mogą być utrzymywane w ropie naftowej do 80%,
- przyjęcie terminu osiągnięcia poziomu 90-dniowych zapasów na dzień 31 grudnia 2008 roku.

W konkluzji stwierdzam, że projekt ustawy o zmianie ustawy o rezerwach państwowych oraz zapasach obowiązkowych paliw, jest zgodny z prawem Unii Europejskiej w przedmiotowym zakresie.

Z poważaniem,

A handwritten signature in black ink, consisting of several loops and a long horizontal stroke at the end.

Do uprzejmej wiadomości:
Pan Janusz Steinhoff
Wiceprezes Rady Ministrów
Minister Gospodarki

-Projekt-**ROZPORZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI****z dnia.....****w sprawie określenia szczegółowego harmonogramu osiągnięcia wymaganej ilości
zapasów paliw ciekłych**

Na podstawie art. 15 ust. 5 ustawy z dnia 30 maja 1996r o rezerwach państwowych i zapasach obowiązkowych paliw (Dz. U. Nr 90, poz. 404 i Nr 156, poz. 775, z 1997r. Nr 121, poz. 770, z 2002 Nr 43, poz. 487 oraz z 2001r Nr , poz..) zarządza się, co następuje:

- § 1. Rozporządzenie określa szczegółowy harmonogram osiągnięcia wymaganej ilości zapasów paliw ciekłych, stanowiący załącznik do rozporządzenia.
- § 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2002r.

Załącznik nr 1

Szczegółowy harmonogram osiągnięcia wymaganej ilości zapasów paliw ciekłych

Rok tworzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych paliw ciekłych	Wielkość zapasu obowiązkowego wyrażona w dniach na koniec roku, odpowiadająca wielkości produkcji lub importu przeznaczonych na rynek krajowy	Wielkość rezerw gospodarczych pomniejszona o stany zastrzeżone dla celów mobilizacyjnych, wyrażona w dniach na koniec roku, odpowiadająca wielkości konsumpcji wewnętrznej
2002	36	14
2003	44	14
2004	51	14
2005	58	14
2006	66	14
2007	73	14
2008	76	14

Uzasadnienie

do projektu rozporządzenia Ministra Gospodarki w sprawie szczegółowego harmonogramu osiągnięcia wymaganej ilości zapasów paliw ciekłych

Rozporządzenie w sprawie szczegółowego harmonogramu osiągnięcia wymaganej ilości zapasów paliw ciekłych jest realizacją delegacji ustawowej zawartej w art. 15 ust 5 ustawy o rezerwach państwowych i zapasach obowiązkowych paliw.

Rozporządzenie zakłada osiągnięcie wymaganego, 90-dniowego poziomu zapasów paliw ciekłych poprzez stopniową rozbudowę zapasów obowiązkowych przedsiębiorców sektora naftowego objętych obowiązkiem tworzenia i utrzymywania tych zapasów, do poziomu odpowiadającego w roku 2008 - 76 dniom ich produkcji lub importu z roku poprzedniego oraz utrzymanie rezerw gospodarczych paliw ciekłych na poziomie odpowiadającym 14 dniom średniej dziennej konsumpcji wewnętrznej z roku poprzedniego.

Termin osiągnięcia wymaganego przez Unię Europejską poziomu zapasów paliw ciekłych wynika ze wstępnych uzgodnień z Komisją Europejską dotyczących określenia okresu przejściowego na zrealizowanie wymagań dyrektywy 68/414/EC (z późniejszymi poprawkami) w sprawie zapasów obowiązkowych ropy naftowej i produktów naftowych.

Tempo rozbudowy zapasów obowiązkowych paliw ciekłych, tworzonych i utrzymywanych przez przedsiębiorców sektora naftowego zostało zróżnicowane ze względu na zobowiązania Polski do posiadania w roku akcesji do UE minimalnego poziomu zapasów obowiązkowych, uzgodnionego z Komisją Europejską.

-Projekt-

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI**z dnia****w sprawie szczegółowego wykazu paliw ciekłych w zakresie których tworzy się zapasy obowiązkowe**

Na podstawie art. 19¹ ust. 4 ustawy z dnia 30 maja 1996 r. o rezerwach państwowych oraz zapasach obowiązkowych paliw (Dz. U. Nr 90, poz. 404 i Nr 156, poz. 775, z 1997r. Nr 121, poz. 770, z 2002 Nr 43, poz. 487 oraz z 2001r Nr , poz.) zarządza się, co następuje:

§ 1 Obowiązek tworzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych paliw ciekłych dotyczy następujących rodzajów paliw:

	symbol PCN
1) benzyn, w tym gatunków:	
a. benzyny silnikowe bezołowiowe	2710 00 270 2710 00 290 2710 00 320
b. benzyna lotnicza	2710 00 260 2710 00 370
2) olejów napędowych, w tym gatunków:	
a. oleje napędowe do silników	2710 00 610 2710 00 650 2710 00 66 2710 00 67 2710 00 681
b. materiały pędne do silników lotniczych na bazie nafty	2710 00 51

3) olejów opałowych	2710 00 74
	2710 0076
	2710 00 77
	2710 00 78
4) ropy naftowej	2709 00
	2710 00

§ 2 Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2002r.

Uzasadnienie
do projektu rozporządzenia Ministra Gospodarki w sprawie szczegółowego wykazu
paliw ciekłych w zakresie których tworzy się zapasy obowiązkowe

Rozporządzenie Ministra Gospodarki w sprawie szczegółowego wykazu paliw w zakresie których tworzy się zapasy obowiązkowe stanowi realizację delegacji ustawowej, zawartej w art. 19¹ ust. 4 ustawy z dnia 30 maja 1996r o rezerwach państwowych i zapasach obowiązkowych.

Zgodnie z projektem rozporządzenia obowiązek tworzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych paliw ciekłych dotyczy:

- 1) benzyn (w tym benzyn silnikowych bezołowiowych, benzyn lotniczych),
- 2) olejów napędowych (w tym olejów napędowych do silników, materiałów pędnych do silników lotniczych na bazie nafty),
- 3) olejów opałowych.

Ze względu na fakt, iż ustawa umożliwia producentom paliw ciekłych utrzymywanie części zapasów obowiązkowych w formie ropy naftowej, pozycja ta również została uwzględniona w wykazie.

W porównaniu z dotychczasowymi przepisami w tym obszarze, wykaz paliw ciekłych, w zakresie których tworzy się zapasy obowiązkowe został poszerzony o oleje opałowe. Poszerzenie wykazu o tę pozycję związane jest z koniecznością dopasowania wykazu paliw do wymagań dyrektywy Nr 68/414/EC (z późniejszymi zmianami), w sprawie zapasów obowiązkowych ropy naftowej i produktów naftowych.

– Projekt –

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI**z dnia****w sprawie szczegółowego sposobu tworzenia i ustalania ilości zapasów obowiązkowych paliw ciekłych gromadzonych przez producentów i importerów oraz zasad i sposobu ich interwencyjnego wykorzystania**

Na podstawie art. 19¹ ust. 5 ustawy z dnia 30 maja 1996r o rezerwach państwowych i zapasach obowiązkowych paliw (Dz. U. Nr 90, poz. 404 i Nr 156, poz. 775, z 1997r. Nr 121, poz. 770, z 2002 Nr 43, poz. 487 oraz z 2001r Nr , poz.) zarządza się, co następuje:

§ 1. Obowiązek tworzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych paliw ciąży na wpisanych do rejestru producentach i importerach, o których mowa w art. 16 ust.1 ustawy z dnia 30 maja 1996r. o rezerwach państwowych i zapasach obowiązkowych paliw (Dz. U. Nr 90, poz. 404 i Nr 156, poz. 775, z 1997r. Nr 121, poz. 770, z 2002 Nr 43, poz. 487 oraz z 2001r Nr , poz.).

§ 2. 1. Producenci i importerzy, o których mowa w art. 1 tworzą zapasy obowiązkowe paliw ciekłych, poprzez ich systematyczne gromadzenie.

2. Ilość zgromadzonych zapasów obowiązkowych paliw ciekłych w każdym kolejnym miesiącu roku kalendarzowego powinna być powiększana o ilość odpowiadającą 1/12 wymaganego przyrostu poziomu tych zapasów w danym roku kalendarzowym.

3. Za wielkość przywiezioną uznaje się ilość paliwa określoną w zgłoszeniu celnym, będącym podstawą dopuszczenia towaru do obrotu na polskim obszarze celnym.

§ 3. 1. Producent paliw wytwarzający paliwa poprzez przerób ropy naftowej, może tworzyć do 30% zapasów pod postacią ropy naftowej.

2. Dopuszcza się możliwość zamiennego tworzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych paliw ciekłych wymienionych w § 1 pkt. 1 lit. a) i b) rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia w sprawie szczegółowego wykazu

paliw ciekłych, w zakresie których tworzy się zapasy obowiązkowe (Dz. U. Nr poz.)

3. Przez produkcję, oprócz procesu przerobu ropy naftowej rozumie się również procesy uszlachetniania i mieszania półproduktów lub komponentów, w wyniku których powstaje co najmniej jeden z gatunków paliw ciekłych lub wzrasta całkowita ilość jednego z nich.

4. Producent paliw ciekłych, wytwarzający takie paliwa poprzez procesy uszlachetniania i mieszania paliw lub komponentów, od których poprzedni producent tych paliw utworzył wymagane prawem zapasy obowiązkowe paliw ciekłych, tworzy zapasy obowiązkowe, dla których podstawą naliczenia jest różnica między ilością produktu końcowego i tej ilości paliw, od której zostały już utworzone zapasy obowiązkowe.

Podstawą uznania takiego stanu jest oświadczenie producenta o utworzeniu zapasów obowiązkowych wystawione przez sprzedającego paliwa i komponenty dla producenta, który przeznaczają je do dalszej przeróbki.

§ 4. Producenci, importerzy lub przedsiębiorcy magazynujący zapasy obowiązkowe paliw ciekłych obowiązani są do utrzymywania ich jakości, zgodnie z obowiązującymi normami.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2002 roku.

Uzasadnienie

do projektu rozporządzenia Ministra Gospodarki w sprawie szczegółowego sposobu tworzenia i ustalania ilości zapasów obowiązkowych paliw ciekłych gromadzonych przez producentów i importerów oraz zasad i sposobu ich interwencyjnego wykorzystania

Rozporządzenie Ministra Gospodarki w sprawie szczegółowego sposobu tworzenia i ustalania ilości zapasów obowiązkowych paliw ciekłych gromadzonych przez producentów i importerów oraz zasad i sposobu ich interwencyjnego wykorzystania stanowi realizację delegacji ustawowej zawartej w art. 19¹ ust.5 ustawy z dnia 30 maja 1996r. o rezerwach państwowych i zapasach obowiązkowych paliw.

W rozporządzeniu nakłada się na przedsiębiorców objętych systemem zapasów obowiązkowych paliw ciekłych obowiązek systematycznej rozbudowy zapasów w ciągu roku. W rozporządzeniu dopuszcza się utrzymywanie przez producentów paliw ciekłych do 30% zapasów obowiązkowych w formie ropy naftowej. Rozwiązanie to ma na celu 1' – stworzenie możliwości bardziej elastycznej reakcji na, ewentualne zakłócenia na rynku naftowym (utrzymywana ropa naftowa może zostać przerobiona na produkt, którego braki na rynku są największe); 2' - umożliwienie racjonalnej gospodarki pojemnościami magazynowymi.

Rozporządzenie dopuszcza zamienne przechowywanie zapasów obowiązkowych benzyn lotniczych i benzyn bezołowiowych. Benzyny lotnicze stanowią znikomy udział konsumpcji krajowej. Przez trzy lata obowiązywania ustawy zapas benzyn lotniczych wynosi ok. 200 ton. Taki niewielki poziom zapasów powoduje problemy z jego przechowywaniem – nie racjonalnie wykorzystana pojemność.

W rozporządzeniu zawarto również przepisy eliminujące problem podwójnego tworzenia zapasów obowiązkowych poprzez precyzyjne określenie podstawy naliczania wymaganego zapasu, w odniesieniu do producentów paliw, wytwarzających paliwa poprzez procesy uszlachetniania i mieszania paliw lub komponentów.

LISTA PRZEKAZANYCH DOKUMENTÓW
DO
PROJEKTU USTAWY
O
ZMIANIE USTAWY O REZERWACH PAŃSTWOWYCH ORAZ ZAPASACH
OBOWIĄZKOWYCH PALIW

przyjętego przez Radę Ministrów
w dniu 29 maja 2001 r.

Obszar Negocjacyjny: „Energia”
Narodowy Program Przygotowania do Członkostwa Polski w Unii Europejskiej
Rozdział 14, priorytet 14.2

1.	Deklaracja dotycząca dostosowawczego charakteru projektu ustawy wraz z uzasadnieniem jego dostosowawczego charakteru
2.	Projekt ustawy wraz z uzasadnieniem
3.	Zestawienie przepisów dostosowujących projektowanej ustawy z odpowiednimi przepisami Unii Europejskiej (tabela zgodności)
4.	Podstawowe akty wykonawcze: 1. Rozporządzenie Ministra Gospodarki w sprawie określenia szczegółowego harmonogramu osiągnięcia wymaganej ilości zapasów paliw ciekłych 2. Rozporządzenie Ministra Gospodarki w sprawie szczegółowego wykazu paliw ciekłych w zakresie których tworzy się zapasy obowiązkowe 3. Rozporządzenie Ministra Gospodarki w sprawie szczegółowego sposobu tworzenia i ustalania ilości zapasów obowiązkowych paliw ciekłych gromadzonych przez producentów i importerów oraz zasad i sposobu ich interwencyjnego wykorzystania
5.	Opinia Urzędu Komitetu Integracji Europejskiej o zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej wydana dnia 29 czerwca 2001r.
6.	Tłumaczenia zweryfikowane następujących aktów prawa Unii Europejskiej, w wersji papierowej i elektronicznej: 1. Dyrektywa Rady 72/425/EWG z dnia 19 grudnia 1972 r. zmieniająca dyrektywę Rady z dnia 20 grudnia 1968 r. nakładającą na państwa członkowskie Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej obowiązek utrzymywania minimalnych zapasów ropy naftowej i/lub produktów naftowych 2. Dyrektywa Rady 68/414/EWG z dnia 20 grudnia 1968 r. nakładająca na państwa członkowskie Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej obowiązek utrzymywania minimalnych zapasów ropy naftowej i/lub produktów naftowych 3. Dyrektywa Rady 76/491/EWG z dnia 4 maja 1976 r. dotycząca wspólnotowej procedury informowania i konsultacji na temat cen ropy naftowej i jej produktów na terenie Wspólnoty 4. Dyrektywa Rady 98/93/WE z dnia 14 grudnia 1998 r. zmieniająca dyrektywę 68/414/EWG nakładającą na państwa członkowskie EWG obowiązek utrzymywania minimalnych zapasów ropy naftowej i/lub produktów naftowych

60

Tłoczono z polecenia Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

Skierowano do druku 5 lipca 2001 r.

Cena - 2,76 zł + 22% VAT

